

Arrest

nr. 182 700 van 22 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 19 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN loco advocaat H. CILINGIR en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, hebben zich op 16 juni 2015 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van 10 juli 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal), waar verzoekers werden gehoord op 20 juni 2016.

1.3. Op 28 juli 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van beide verzoekers de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een hazara van etnische origine te zijn. U bent geboren op 29 augustus 2000. U verklaart afkomstig te zijn van het dorp Kampirak, gelegen in het district Dahan-e Ghor in de provincie Baghlan.

U woonde samen met uw ouders, uw broer, drie zussen, uw oom langs vaderszijde N. (...) en zijn echtgenote, hun twee zonen en hun dochter in hetzelfde huis. U bent tot de zevende klas naar school gegaan. U hielp mensen in het dorp huizen bouwen en ging samen met uw neef Z.N. (...) (O.V. xxx en CG xxx) naar de bergen om de dieren van jullie familie te laten grazen.

N. (...), uw oom langs vaderszijde, werkte bij de politie en gaf informatie over de taliban aan de overheid.

Uw vader en uw moeder zijn respectievelijk twee jaar en anderhalf jaar voor uw vertrek uit uw land van herkomst overleden. Beiden zijn een natuurlijke dood gestorven. Na hun dood bleven u, uw broer en uw drie zussen in het huis wonen samen met uw oom N. (...) en diens gezin. Later stierf ook uw zus A. (...) een natuurlijke dood.

Op een dag viel er een raket op jullie woning. Hierbij kwamen uw twee zussen, uw oom, zijn echtgenote en de dochter van uw oom om het leven. U, uw broer G.M. (...) en uw twee neven – Z. (...) en A. (...) overleefden de aanval omdat jullie op dat moment in een andere kamer zaten.

Na deze aanval gingen jullie met zijn vieren naar het huis van B. (...) - de oom langs moederszijde van Z. (...) - in Pul-e Khumri waar jullie een paar dagen verbleven. Van hieruit vertrok u samen met uw neef Z.N. (...) richting Europa. Uw broer en de broer van Z. (...) zijn bij B. (...) achtergebleven.

Op 16 juni 2015 dienden u en uw neef Z.N. (...) in België een asielaanvraag in. U kan niet meer in Afghanistan overleven omdat u geen ouders meer heeft, omdat de taliban er zitten en omdat er oorlog is.

U legt geen documenten neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu moet vooreerst worden vastgesteld dat u weinig kunt vertellen over de inwoners van uw beweerd geboortedorp Kampirak.

Wanneer gevraagd wordt om te vertellen over de mensen die in Kampirak wonen stelt u "hoe weet ik wie ze zijn?" (CGVS, p. 6). Wanneer vervolgens gevraagd wordt naar hun beroep en hun etnie antwoordt u dat u zich dag en nacht bezig hield met de dieren te verzorgen en dat u niet naar mensen ging kijken (CGVS, p. 7). Pas wanneer u expliciet gevraagd wordt of er enkel hazara's in uw dorp wonen of ook nog andere etnieën verklaart u dat er enkel hazara's wonen (CGVS, p. 7). Ook wordt gevraagd naar de namen van de personen wiens huis u heeft helpen bouwen. U komt niet verder dan uw buur

D.N. (...) te vermelden (CGVS, p. 11). Wanneer vervolgens gevraagd wordt of iedereen in uw dorp - net als u en uw buur - N. (...) heet ontkent u dit, stelt u dat andere mensen andere familienamen hebben doch u kunt geen enkele andere familienaam opsommen wanneer u dit wordt gevraagd (CGVS, p. 11). Van iemand die heel zijn leven in het dorp Kampirak verklaart te hebben gewoond kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij spontaan meer kan vertellen over de mensen in zijn dorp. Ook stelt u dat de taliban mensen in uw dorp lastig vielen en sloegen (CGVS, p. 12). Wanneer u gevraagd wordt wie de taliban sloegen en waarom moet u het antwoord weerom schuldig blijven (CGVS, p. 12). Van iemand die verklaart dat de taliban dorpelingen lastig vielen en sloegen kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij enkele van deze personen bij naam kent. Welke talibancommandanten actief zijn in uw regio weet u overigens ook niet te zeggen (CGVS, p. 12).

Daarenboven moet worden vastgesteld dat uw geografische kennis zeer beperkt is.

Zo kunt u vijf dorpen rondom Kampirak opsommen en situeren ten opzichte van elkaar wanneer dit wordt gevraagd (CGVS, p. 6, 15 & 16 ; nota's AZ). Echter, nadat u de ligging van deze dorpen ten opzichte van elkaar op een papier heeft aangeduid, is u gevraagd om op deze tekening aan te duiden waar de zon opkomt en waar de zon ondergaat (CGVS, p. 16). Dit kunt u helemaal niet (CGVS, p. 16). De vaststelling dat u deze vijf dorpen kunt situeren ten opzichte van elkaar doch niet kunt aanduiden waar de zon opkomt en ondergaat laat een ingestudeerde indruk achter. Wanneer u de namen Tamas, No'man en Shine Masjed - dit zijn nabijgelegen dorpen, soms zelfs dicht bij Kampirak dan de door u opgesomde dorpen (zie administratief dossier) - te horen krijgt, kunt u niet vertellen wat deze namen betekenen (CGVS, p. 15).

Ook verklaart u dat er bij hevige regenval water van de bergen naar de huizen stroomt (CGVS, p. 7). Gevraagd naar de namen van deze bergen kent u slechts één naam, met name de berg "Top" die ver van uw dorp ligt (CGVS, p. 7). Het is vreemd dat u deze bergnaam kent doch niet de namen van bergen die dicht bij uw huis liggen. Bovendien blijkt dat er verschillende bergen met namen rondom uw dorp zijn (zie administratief dossier).

Bovendien stelt u onterecht dat Pul-e Khumri - waar u de laatste dagen voor uw vertrek verbleef - in uw district Dahan-e Ghorī ligt (CGVS, p. 5). Pul-e Khumri is namelijk een district en een stad in het gelijknamige district dat grenst aan het district Dahan-e Ghorī (zie administratief dossier). Gevraagd naar het district dat dicht bij het dorp Kampirak ligt moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 14). Nochtans ligt het district Dushi slechts op een zevental kilometer van Kampirak (zie administratief dossier). Gevraagd naar andere districten - buiten Dahan-e Ghorī - in Afghanistan, antwoordt u dat u enkel weet heeft van uw eigen district Dahan-e Ghorī (CGVS, p. 14). Wanneer u de namen van drie districten die (bijna) grenzen aan Dahan-e Ghorī wordt gegeven, met name Dushi, Baghlan-e Jādī en Khurām Wā Sarbagh, blijkt dat deze namen u helemaal niets zeggen (CGVS, p. 15).

Wanneer gevraagd wordt naar provincies in Afghanistan - buiten Baghlan - moet u opnieuw het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 14). Wanneer u geconfronteerd wordt met drie provincienamen die grenzen aan Baghlan, namelijk Samangan, Parwan en Kunduz, zeggen deze namen u opnieuw helemaal niets (CGVS, p. 15). Ook van de Afghaanse provincies Balkh, Nangarhar, Laghman en Kapisa heeft u nog nooit gehoord (CGVS, p. 15).

Gevraagd naar de Afghaanse hoofdstad antwoordt u correct Kabul doch u kunt geen enkele andere Afghaanse stad opsommen (CGVS, p. 14). De stad Jalalabad zegt u helemaal niets (CGVS, p. 15).

Zelfs ondanks uw jeugdige leeftijd kan redelijkerwijze - van u die verklaart heel zijn leven in Kampirak te hebben gewoond - worden verwacht dat u een betere kennis heeft van de geografie van uw regio van herkomst. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Dahan-e Ghorī gelegen in de provincie Baghlan. Naast de vaststelling dat u geen zicht biedt op uw herkomst biedt u ook geen zicht op uw familiale situatie en profiel.

Zo komen uw onderlinge verklaringen en de verklaringen tussen u en uw neef Z. (...) over uw vader niet overeen. Zo verklaart u in de fiche van niet-begeleide minderjarige vreemdeling dat uw ouders door de taliban werden vermoord (MENA fiche, motief voor de immigratie naar België). Zowel in de vragenlijst van Afghaanse niet-begeleide minderjarigen als op het CGVS laat u dan weer optekenen dat uw vader een natuurlijke dood gestorven is (vragenlijst Afghaanse MENA, C.1 ; CGVS, p. 8). Uw neef Z. (...) - die een paar uren voor u op het CGVS werd gehoord - verklaart dan weer tot tweemaal toe dat uw vader is omgekomen door de raketaanval op jullie huis (CGVS Z. (...), p. 12). Deze inconsistenties zijn zeer vreemd. Uw spontane verklaring dat uw neef zich zonet heeft vergist en per ongeluk heeft verteld dat uw vader in de raketaanval is gestorven (CGVS, p. 8), kan bovenstaande tegenstrijdigheden niet weerleggen. Wanneer u geconfronteerd wordt met uw eigen inconsistente verklaringen ontkent u uw eerdere verklaring in de fiche van niet-begeleide minderjarige vreemdeling (CGVS, p. 20). Ook hiermee weerlegt u de vastgestelde tegenstrijdigheden niet.

Ook uw verklaring als zou uw moeder een natuurlijke dood gestorven zijn (vragenlijst Afghaanse MENA, C.1 ; CGVS, p. 8) komt niet overeen met uw verklaring in de fiche van niet-begeleide minderjarige

vreemdeling waarin u stelt dat uw ouders door de taliban werden vermoord (MENA fiche, motief voor de immigratie naar België). Bovendien liet uw neef Z. (...) op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in de vragenlijst van het CGVS optekenen dat uw moeder ziek is (vragenlijst CGVS Z. (...), punt 3.5).

Wanneer u gevraagd wordt naar welke van uw broers en zussen nog leven geeft u de namen van G.M. (...) en A. (...) (CGVS, p. 10). Dit komt niet overeen met uw eerdere verklaringen waarin u stelt dat uw zus A. (...) is overleden (verklaring DVZ, punt 17 ; vragenlijst Afghaanse MENA, C.1). Wanneer u op het CGVS vervolgens wordt gevraagd naar bevestiging van uw nog levende broer en zus corrigeert u zich en stelt u dat A. (...) vijf maanden geleden is overleden en dat dit niet werd gevraagd (CGVS, p. 10). Echter, hiermee is uw eerdere verklaring op het CGVS dat A. (...) nog leeft helemaal niet verklaard.

Bovendien moet worden opgemerkt dat u verklaart dat u buiten N. (...) - uw oom langs vaderskant en de vader van Z. (...) - nooit andere ooms of tantes heeft gehad (CGVS, p. 10). Uw neef Z. (...) daarentegen verklaart dat zijn vader één zus heeft die in Kampirak heeft gewoond (CGVS Z. (...), p. 9 & 10).

Tevens heeft uw neef Z. (...) op de DVZ laten optekenen dat de taliban zijn ouders hebben doodgeschoten (vragenlijst Z. (...), punt 3.5), terwijl hij en u op het CGVS verklaren dat de ouders van Z. (...) om het leven zijn gekomen bij de raketaanval (CGVS, p. 19 & CGVS Z. (...), p. 12).

Voorts moet worden opgemerkt dat uw neef Z.N. (...) (O.V. 8.079.107) en u tegenstrijdige verklaringen afleggen aangaande de dieren waarvoor jullie dienden te zorgen. Zo verklaart u dat jullie vijf ezels, twee stieren en twee melkkoeien hadden evenals schapen en geiten maar dat jullie daarvan de tel niet konden bijhouden (CGVS, p. 9). Uw neef Z. (...) stelt dat jullie ezels, koeien en schapen hadden waarvoor hij mee hielp zorgen doch hij kan geen enkele schatting maken van het aantal ezels, koeien en schapen jullie hadden (CGVS neef Z.N. (...) (O.V. 8.079.107), p. 7, 23 & 24). Dit is vreemd. Ook ondanks de vaststelling dat Z. (...) zeer jong is - hij is geboren op 27 juni 2003 - kan verwacht worden dat hij minstens bij benadering het beperkt aantal koeien (twee) en ezels (vijf) kan zeggen waarvoor jullie zorgden.

Gezien u uw herkomst niet aannemelijk maakt en u geen zicht biedt op uw familiale situatie en uw profiel kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Betreffende de geloofwaardigheid van uw relaas kunnen nog de volgende opmerkingen gemaakt worden. Zo kunt u zelfs niet bij benadering vertellen hoelang na de raketaanval de oom van Z. (...) langskwam om jullie mee te nemen naar zijn huis in Pul-e Khumri (CGVS, p. 19). Gevraagd of dit nog dezelfde dag van de aanval dan wel een paar dagen of een paar weken erna was, verklaart u dit echt niet meer te weten (CGVS, p. 19). Van een dergelijk ingrijpende gebeurtenis kan redelijkerwijze worden verwacht dat u dit enigszins kan situeren in de tijd. Bovendien heeft u in de fiche van niet-begeleide minderjarige vreemdeling laten optekenen dat u door de taliban werd geslagen (MENA fiche, motief voor immigratie naar België), hetgeen u expliciet op het CGVS ontkent (CGVS, p. 20).

Gelet op wat voorafgaat maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 20.06.2016 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het gehoor en op het einde van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Echter, u houdt vast aan uw verklaring dat u niet buiten uw dorp Kampirak heeft verbleven, dat u er altijd heeft gewoond en dat u geen reden heeft om te liegen (CGVS, p. 17 & 20).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat in het kader van de asielaanvraag van uw neef Z.N. (...) (O.V. 8.079.107) eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

De bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Hazara van etnische origine en bezit u de Afghaanse nationaliteit. U bent geboren op 27 maart 2003. U zegt afkomstig te zijn uit het dorp Kampirak in het district Dahana-i-Ghuri van de provincie Baghlan. U woonde samen met uw ouders, uw broer, uw zus, uw oom langs vaderszijde, zijn echtgenote, hun twee zonen en hun drie dochters in hetzelfde huis. U bent nooit naar school geweest in Afghanistan. U ging samen met uw neef, K.N. (...) (O.V. xxx en CGVS xxx), naar de bergen om er de dieren van jullie families te laten grazen.

Uw vader werkte voor de Afghaanse overheid. Hij gaf aan de politie informatie door over de aanwezigheid van de taliban in uw regio. De taliban heeft omwille hiervan een raket afgevuurd op uw ouderlijke woning. Uw ouders, uw zus, uw oom en twee van zijn dochters, kwamen hierbij om het leven. U bevond zich op het moment van de raketaanval samen met uw broer A. (...), uw neef K. (...), en zijn broer G.M. (...), in de achterbouw van jullie woning. Uw oom, B. (...), nam u, uw broer en uw twee

neven mee naar zijn woning in Khanjarabad. U bent van daar samen met K. (...) naar Pakistan vertrokken. Jullie zijn verder via Iran, Turkije, Griekenland en voor u onbekende landen naar België gereisd, waar jullie op 16 juni 2015 asiel vroegen. A. (...) en G.M. (...) bleven achter bij uw oom omdat ze te jong waren om de reis naar Europa te ondernemen. U kunt niet meer terugkeren naar Afghanistan omdat u geen ouders meer heeft en omdat de taliban er aanwezig is en er een oorlog woedt. U legde geen documenten neer ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu dient er opgemerkt te worden dat u gedurende heel het gehoor uitermate moeizame verklaringen aflegde over uw leven in Afghanistan. Vooreerst gevraagd wat meer te vertellen over uzelf, vroeg u wat u moest vertellen (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.4). Gevraagd te vertellen over waar u hebt gewoond, over uw familie enz., vroeg u om vragen te stellen waarop u dan zou kunnen antwoorden (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.4). U erop wijzend dat dat de vraag is, namelijk om over uzelf te vertellen, vroeg u opnieuw om vragen te stellen (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.4). Zelfs rekening houdend met uw jonge leeftijd, roept het vragen op dat u niet spontaan informatie kon geven aan het Commissariaat-generaal over uzelf.

Verder gevraagd te vertellen over uw dorp Kampirak, stelde u niet te weten wat te zeggen en vroeg u wederom om vragen te stellen (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.5). Gevraagd om Kampirak te beschrijven, kwam u niet verder dan te stellen dat Kampirak in de bergen ligt (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.5). U aangemoedigd om verder te vertellen, antwoordde u zeer kort dat Kampirak een dorp is (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.5). U nogmaals de tijd gevend om in uw eigen woorden meer informatie te geven over uw dorp, herhaalde u dat u zal antwoorden op de vragen die worden gesteld (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.5). Dat u ook over uw dorp geenszins spontaan kon vertellen, doet vragen rijzen bij uw bewering steeds in Kampirak te hebben gewoond (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.5).

Gevraagd te vertellen over de dieren waarvoor u zorgde, antwoordde u zeer beknopt dat jullie daar dieren en landbouwgronden hadden (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.7). U verklaarde dat jullie ezels, meerdere koeien en schapen hadden in Afghanistan (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.7). Gevraagd te vertellen hoe u voor de dieren zorgde, kwam u niet verder dan te stellen dat u ze meenam naar de bergen en dat sommige dieren jongeren kregen (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.7). Gevraagd wat u met de dieren deed in de bergen, antwoordde u dat u ze daar liet grazen (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.7). Gevraagd wat u nog kan vertellen over uw werk met de dieren, kaatste u dezelfde vraag terug (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.7). U erop wijzend eender wat te vertellen, antwoordde u wederom met: "vraag me iets en ik zal vertellen" (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.7). Gevraagd of de dieren soms ziek werden, antwoordde u bevestigend (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.7). Gevraagd

wat u deed als de dieren ziek waren, antwoordde u naast de kwestie dat sommige dieren stierven (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.7). Gevraagd hoe de dieren ziek werden, stelde u het niet te weten (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.7). Verder wist u zelfs niet bij benadering te vertellen hoeveel ezels uw familie in zijn bezit had (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.23). Gevraagd hoeveel koeien jullie hadden, moest u het antwoord eveneens schuldig blijven (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.24). Gevraagd of jullie twee koeien hadden, vijf koeien, tien, twintig of een ander aantal, antwoordde u dat jullie niet zoveel koeien hadden, "minder dan dat" (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.24). Gevraagd wat u bedoelt met "minder dan dat", stelde u het zich niet te herinneren (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.24). U kon evenmin vertellen hoeveel schapen jullie hadden en gevraagd of de schapen werden verkocht, moest u toegeven het niet te weten (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.24-25). Daar u volgens uw verklaringen alle dagen van 's morgens tot 's avonds met de dieren naar de bergen ging (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.8-9 en p.14), mag ook van u die zeer jong is, toch verwacht worden dat u spontaan en doorleefd zou kunnen vertellen over uw werk met de dieren. Uw verklaringen ter zake zijn echter te beperkt.

Verder bleef u zeer aan de vlakte over wat u deed naast uw werk met de dieren. Gevraagd wie uw vrienden waren in Afghanistan, stelde u dat u geen vrienden had en dat u enkel optrok met uw neef (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.14). Gevraagd of u soms op bezoek ging bij mensen, antwoordde u negatief (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.14). Gevraagd of u ooit naar een feest bent gegaan in Afghanistan, antwoordde u negatief (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.14). Gevraagd of u ooit naar andere dorpen bent geweest, antwoordde u wederom negatief (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.14). U zou ook nooit inkopen hebben gedaan (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.14). Gevraagd waar in de regio een bazaar was, kwam u niet verder dan te stellen dat er geen bazaar was (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.14). Uw moeizame verklaringen zetten verder vraagtekens bij uw levensomstandigheden en verblijfplaats(en) voor uw aankomst in België.

Voorts gevraagd of het soms gevaarlijk was waar u woonde, of er soms werd gevochten, stelde u dat u geen incidenten kent maar dat u wel weet dat de taliban soms naar Kampirak kwam en geld vroeg aan de mensen (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.14). Gevraagd of de taliban ook geld vroeg aan uw familie, moest u het antwoord echter schuldig blijven (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.15). Gevraagd of u ooit iets over de gevechten hebt gehoord, antwoordde u negatief (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.15). U stelde dat er wel aanvallen waren maar dat u het niet weet (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.15). Gevraagd wat voor aanvallen er plaatsvonden, antwoordde u het niet te weten (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.15). Later nog gevraagd of u in het dorp van de mensen hoorde dat er daar of daar werd gevochten, antwoordde u negatief (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.26). Uw onwetendheid op het CGVS staat in contrast met uw verklaring op de DVZ dat er op een dag gevechten waren tussen de taliban en de autoriteiten waarbij een paar talibanstrijders om het leven kwamen (Vragenlijst CGVS, d.d. 07/07/2015, vraag 5). Het mag dan ook verbazen dat u tijdens het gehoor in het geheel geen concrete informatie kon geven over de taliban die – volgens uw verklaringen – nochtans zeer actief zou zijn in uw regio (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.25).

Verder dient er nog opgemerkt te worden dat u de dorpen Shine Masjed, Na'iman, Zaymazaid en Tamas niet kent (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.20 en 23). Het zijn nochtans dorpen die dicht bij Kampirak zijn gelegen (zie de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie). Dat u van deze dorpen nog nooit zou hebben gehoord maar dat u wel de dorpen Sholuktu, Shorkhak, Shine Kak en Larkhawi meent te kennen (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.19), is merkwaardig te noemen. Overigens mag het eveneens verbazen dat u van het district Dushi, dat vlak bij Kampirak ligt, nog nooit zou hebben gehoord (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.20). Het Commissariaat-generaal is zich bewust van uw zeer jonge leeftijd maar het roept vragen op dat deze plaatsnamen niet eens een belletje doen rinkelen bij u.

Voorts gevraagd wat Khanjarabad is, de plaats waar uw oom woont en waar u voor uw vertrek uit Afghanistan enige tijd zou hebben doorgebracht, stelde u eerst het niet te weten om hierna te stellen dat het een dorp is (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.10). Gevraagd of Khanjarabad zoals Kampirak een dorp is in de bergen, repliceerde u het niet te weten en herhaalde u dat het gewoon een dorp is (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.10). Nogmaals gevraagd of het een plaats is zoals Kampirak, stelde u dat het misschien zoals Kampirak is maar concludeerde u het niet te weten (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.10), wat vragen oproept. Ter zake dient er opgemerkt te worden dat Khanjarabad volgens de verklaringen van uw neef in de provinciehoofplaats Pule Khumri is gelegen (gehoorverslag CGVS 15/15057, p.5). Wanneer u werd geconfronteerd met de plaatsnaam 'Pul-e Khumri', kon u echter geenszins vertellen wat Pul-e Khumri is (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.20). Het mag verbazen dat ook deze naam u niets zegt, daar u hier zou zijn verbleven voor uw vertrek uit Afghanistan.

Wanneer u op het einde van het gehoor nogmaals de kans werd gegeven om zelf te vertellen over uw leven in Afghanistan, over Kampirak, over wat u leuk vond daar en wat u niet leuk vond, vroeg u vooreerst voor de zoveelste keer wat u dan wel moest vertellen (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.23).

Uitgelegd dat u eender wat mag vertellen, zaken over uw werk in de bergen, over uw dorp enz., kwam u niet verder dan te stellen dat het moeilijke dagen waren (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.23). Gevraagd waarom het moeilijk was, stelde u dat jullie veel dieren hadden, dat jullie naar de bergen gingen en dat het moeilijk was om voor hen te zorgen, om hen naar boven en beneden te brengen (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.23). Later nog eens gevraagd of u nog iets kan vertellen over uw dorp, uw familie, zaken die u deed, antwoordde u negatief (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.25).

Zelfs ondanks uw jonge leeftijd kan er redelijkerwijze van u – die verklaart altijd in Kampirak te hebben gewoond (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.5) – worden verwacht dat u het Commissariaat-generaal doorleefd zou kunnen vertellen over uw vermeende regio van herkomst en uw bezigheden aldaar. Zoals hierboven aangetoond, schoten uw verklaringen over alle aspecten van uw leven in Kampirak echter ruimschoots te kort.

Er dient verder gewezen te worden op tegenstrijdigheden tussen enerzijds uw opeenvolgende verklaringen en anderzijds uw verklaringen en de verklaringen van uw neef K.N. (...). Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de taliban uw woning is binnengevallen, dat ze uw ouders hebben doodgeschoten en dat uw zus samen met uw ouders is overleden (Vragenlijst CGVS, d.d. 07/07/2015, vraag 5 en Verklaring DVZ, d.d.07/07/2015, vraag 15 en 17). In de Vragenlijst Afghaanse Niet-Begeleide Minderjarigen en ook op het gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat uw ouders en uw zus zijn omgekomen door een raketaanval op uw woning (Vragenlijst Afghaanse Niet-Begeleide Minderjarigen, d.d. 13/05/2016, C.1 en C.2 en gehoorverslag CGVS 15/15056, p.11-12). Geconfronteerd met uw verklaringen op de DVZ, antwoordde u dat u dat niet hebt gezegd en dat het niet op die manier is gebeurd (gehoorverslag CGVS, p.18), wat evenwel geen afdoende uitleg is voor deze tegenstrijdigheid.

Daarnaast verklaarde u dat naast uw ouders en uw zus ook uw oom, uw tante en hun twee dochters om het leven zijn gekomen door de raketaanval (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.12). Nog eens ter bevestiging gevraagd of ook uw oom, S. (...), om het leven is gekomen toen, antwoordde u bevestigend (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.12). Even later opnieuw gevraagd of u er zeker van bent dat S. (...) is omgekomen in de raketaanval, antwoordde u wederom positief (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.13). Uw neef K. (...) verklaarde in de Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling vooreerst dat zijn ouders door de taliban werden vermoord (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling K.N. (...) d.d. 16/06/2015, motief voor de immigratie naar België). Zowel in de Vragenlijst CGVS, als in de Vragenlijst Afghaanse Niet-Begeleide Minderjarigen, als op het CGVS liet hij dan weer optekenen dat zijn vader een natuurlijke dood is gestorven (Vragenlijst CGVS, d.d. 07/07/2015, vraag 5 en Vragenlijst Afghaanse Niet-Begeleide Minderjarigen, C.1 en gehoorverslag CGVS 15/15057, p.8). Uw neef stelde tijdens zijn gehoor op het CGVS spontaan dat u zich had vergist en dat u per ongeluk had verteld dat zijn vader ook was omgekomen in de raketaanval, wat volgens zijn laatste verklaringen aldus incorrect is (gehoorverslag CGVS 15/15057, p.8). Het mag echter verbazen dat u zich zou vergissen over dergelijke informatie. Bovendien hebt u tot drie keer toe verklaard dat S. (...) omkwam in het incident. De uitleg van uw neef kan bovenstaande tegenstrijdigheid dan ook niet weerleggen.

Volledigheidshalve dient hierbij nog opgemerkt te worden dat wat betreft uw familiale situatie, u op de DVZ liet optekenen dat de moeder van K. (...) ziek is (Vragenlijst CGVS, d.d. 07/07/2015, vraag 5). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat uw tante is overleden aan de gevolgen van astma toen u nog in Afghanistan woonde (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.13). U erop wijzend dat u op de DVZ had gezegd dat uw tante ziek was, repliceerde u dat niemand u had gevraagd of uw tante was overleden (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.13), wat geen afdoende uitleg is voor deze incoherentie. Zoals vermeld, liet K. (...) vooreerst in de Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling optekenen dat zijn beide ouders werden gedood door de taliban (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling K.N. (...), d.d. 16/06/2015, motief voor de immigratie naar België), om nadien zijn verklaringen te wijzigen en te stellen dat ook zijn moeder een natuurlijke dood is gestorven in Afghanistan (Vragenlijst CGVS, d.d. 07/07/2015, vraag 5 en Vragenlijst Afghaanse Niet-Begeleide Minderjarigen, d.d. 13/05/2016, C.1 en gehoorverslag CGVS 15/15057, p.8). Hij meende – in tegenstelling tot uw verklaringen – dat zijn moeder is gestorven aan epilepsie en dat zijn vader is overleden aan astma (Vragenlijst Afghaanse Niet-Begeleide Minderjarigen, d.d. 13/05/2016, C.1 en gehoorverslag CGVS 15/15057, p.8). Verder verklaarde u dat uw vader één broer heeft, namelijk de vader van K. (...), en één zus, D. (...) (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.9-10). Uw neef stelde daarentegen dat hij behalve uw vader, N. (...), nooit andere ooms of tantes heeft gehad (gehoorverslag CGVS 15/15057, p.10). Vermeldde opeenvolgende inconsistenties ondermijnen verder uw asielrelaas en maken dat u het Commissariaat-generaal geenszins een correct zicht biedt op uw familiale situatie. Verder wordt de geloofwaardigheid van de raketaanval door de taliban op uw ouderlijke woning nog verder ondermijnd door volgende opmerkingen. Zo kon u zelfs niet bij benadering vertellen wanneer de raketaanval heeft plaatsgevonden. Gevraagd wanneer het is gebeurd, stelde u de datum niet te kennen (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.12). Gevraagd of het lang voor uw vertrek uit Afghanistan is gebeurd,

antwoordde u negatief en voegde u daaraan toe dat u nog in Afghanistan was toen dat is gebeurd (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.12). Gevraagd of het maanden, weken of jaren voor uw vertrek is gebeurd, antwoordde u nietszeggend dat u daar was toen het is gebeurd maar concludeerde u het niet juist te weten (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.12). Er wordt niet verwacht dat u het Commissariaat-generaal de datum kan geven van het incident maar er mag wel aangenomen worden dat u een tijdsindicatie kan geven. Dat u evenwel niet in staat bent te vertellen of de raketaanval, weken, maanden of jaren voor uw vertrek plaatsvond (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.12), ondermijnt verder de geloofwaardigheid ervan.

Ten slotte bleef u zeer beknopt over de raketaanval. U verklaarde dat een raket van de taliban uw woning had getroffen als vergelding voor de samenwerking van uw vader met de politie en dat uw ouders, zus, oom, tante en twee nichten daarbij om het leven kwamen (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.11-12). Gevraagd te vertellen hoe u de raketaanval hebt ervaren, kwam u niet verder dan te stellen dat u het al hebt verteld (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.16). U erop wijzend dat het toch belangrijk is wat meer informatie te geven, antwoordde u nietszeggend dat het allemaal hetzelfde is (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.16). Samenvattend dat u zich in de achterbouw van uw woning bevond, dat er een raket viel en gevraagd wat u daarna hebt gedaan, kwam u niet verder dan te herhalen dat de raket viel en dat uw oom u meenam naar zijn huis (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.16). Gevraagd wat u aan het doen was op het moment van de raketaanval, vroeg u wat u kon doen en stelde u dat u niets deed (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.16). Gevraagd met wat u bezig was, antwoordde u dat u gewoon neerzat en dat u aan het praten was met uw twee neven en uw broer (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.17). Gevraagd wat u hebt gedaan na de raketaanval, of u binnen bleef of naar buiten ging enz., repliceerde u zeer kort dat u buiten was (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.17). Gevraagd wat u buiten deed, stelde u de vraag wat u buiten kon doen (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.17). Gevraagd wat er is gebeurd met de lichamen van uw familieleden, antwoordde u dat uw oom alles deed en dat u het niet weet (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.17). Gevraagd wat u voelde toen de raketaanval plaatsvond, welke geluiden u hoorde, antwoordde u dat het geluid heel gevaarlijk was (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.17). U aangemoedigd om verder te vertellen, antwoordde u met "ik weet het niet" (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.17). Dat u in het geheel niet spontaan kon vertellen over de raketaanval die heeft gemaakt dat u uw land hebt verlaten hoewel u daartoe herhaaldelijk de kans werd gegeven, ondermijnt finaal de geloofwaardigheid ervan.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Dahana-i-Ghuri gelegen in de provincie Baghlan. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan en gezien bovenstaande opmerkingen over de door u beweerde problemen met de taliban, kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u voor uw komst naar België in Dahana-i-Ghuri heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk

verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS d.d. 20/06/2016 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielaanvragen, reisroutes en reisdocumenten. U werd op het einde van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. U hield echter vast aan uw verklaring afkomstig te zijn uit Kampirak en u stelde de waarheid te hebben verteld (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.25).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat in het kader van de asielaanvraag van uw neef K.N. (...) (O.V. xxx en CGVS xxx) eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2, c); 9, eerste lid en 10, eerste lid, c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2004/83/EG), van artikel 1 A, tweede lid van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen

48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers wijzen er op dat de commissaris-generaal aanhaalt twijfels te hebben omtrent hun herkomst, dat zij op verschillende vragen omtrent hun regio hebben kunnen antwoorden, dat ze zelf toegeven dat ze op sommige vragen omtrent hun regio niet hebben kunnen antwoorden, dat men ook niet kan verwachten dat ze alles van hun regio weten en/of iedereen van hun regio kennen, dat het feit dat ze op sommige vragen niet hebben kunnen antwoorden vooral te wijten is aan hun onwetendheid, dat ze nooit buiten het dorp geweest zijn, dat ze analfabeet zijn en bepaalde zaken eenmaal niet kunnen inschatten. Verzoekers wijzen er op dat hen de vraag werd gesteld een raming te geven hoeveel dieren ze exact bezitten waarop tweede verzoeker niet kon antwoorden omdat hij effectief niet weet welke dieren toebehoren aan hun ouders, welke aan hun oom en welke van de andere familieleden waren, omdat het toch wel gebeurde dat er bijvoorbeeld een wolf een schaap aanviel of een rots viel op een van de dieren, dat wanneer een van de dieren ziek werd, verzoekers het dier een spuit moesten geven maar dat ze natuurlijk niet weten wat ze effectief inspuiten, gezien de spuiten door de vader of de oom werden aangekocht. Hierbij wordt volgens verzoekers totaal geen rekening gehouden met het feit dat tweede verzoeker maar 12 jaar is bij het afleggen van zijn interview en 11 jaar wanneer hij Afghanistan verliet, dat hij natuurlijk op de meeste vragen van de verwerende partij niet zal kunnen antwoorden, waarbij verzoekers zich de vraag stellen wat men verwacht van een kind dat nooit buiten zijn dorp is geweest en dat nooit naar school is gegaan, dat hij tenslotte herder was en zijn leven in Afghanistan zich afspeelde tussen zijn huis en de bergen, waarvan hij de namen zelfs niet weet. Verzoekers wijzen er op dat zelfs op basisvragen zoals de vraag wat de tweede verzoekers religie is, tweede verzoeker een verkeerd antwoord geeft daar hij antwoordt soenniet en niet eens islam of moslim, dat wanneer de verwerende partij hem de vraag zou stellen welke andere stromingen er zijn in de islam, hij het antwoord ook verschuldigd zou zijn, dat dit blijkt uit de vraag of al de moskeeën voor soennieten zijn, waarop verzoeker ja antwoordt. Verzoekers menen dat de vraagstelling door de verwerende partij verkeerd is, dat de vraag moet zijn *'U bent moslim. Ten eerste tot welke stroming binnen de Islam behoort U? En zijn er gelovigen van andere stromingen in Uw dorp?'*, dat dit een juiste vraagstelling zou zijn daar verzoekers' raadvrouw met 99% zekerheid kan zeggen dat tweede verzoeker niet eens weet wat soenniet zijn inhoudt, daar voor hem soenniet gewoon moslim betekent. Verzoekers wijzen er op dat dit voorbeeld wordt aangehaald om te bewijzen dat men van de verwerende partij ook mag verwachten dat ze niet van bepaalde zaken moet uitgaan en veronderstellen en correcter moet zijn in haar vraagstelling. Verzoekers stellen dat de verwerende partij insinueert dat er veel Afghanen binnen Afghanistan verhuizen en dat ze dat ook onrechtstreeks van verzoekers verwacht. Zij wijzen er op dat zij verklaard hebben altijd in hetzelfde dorp te hebben gewoond, wat niet abnormaal is, dat er ook mensen in België zijn die hun hele leven op hetzelfde adres hebben gewoond.

Voorts betogen verzoekers dat ze problemen hadden met de taliban die meer en meer terrein winnen in Afghanistan. Verzoekers verwijzen naar en citeren uit UNHCR 'Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan' van 19 april 2016 en stellen dat kon besloten worden dat de algemene situatie in Afghanistan verslechterd is doordat er verschillende terroristische groeperingen actief zijn in het land en ze ook meer en meer terrein winnen. Betreffende de veiligheidssituatie in Baghlan delen verzoekers mee dat deze op de lijst van de Verenigde Naties voorkomt en dat heel de provincie in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Verzoekers verwijzen naar en citeren uit het ambtsbericht van september 2014 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken. Verzoekers menen dat doordat de verwerende partij geen rekening houdt met het feit dat zij afkomstig zijn uit Baghlan en hen geen subsidiaire bescherming toekent, de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet geschonden zijn. Zij betogen dat het feit dat zij niet buiten hun dorp kwamen te maken heeft met het feit dat de bewegingsvrijheid van de Afghanen in het algemeen zeer beperkt is omwille van de veiligheidssituatie alsook omwille van de slechte infrastructuur. Opnieuw verwijzen verzoekers naar en citeren zij uit voormeld ambtsbericht. Verzoekers stellen dat zij aldus niet bij de politie kunnen aankloppen om een klacht in te dienen tegen de taliban die hun huis hebben gebombardeerd, gezien het politiesysteem niet werkt, dat ook het Afgaanse rechtsstelsel in slechte staat verkeert, dat het kampt met ernstige en systematische problemen, waardoor de wet *de facto* geen bescherming biedt aan burgers, dat de juridische sector onderbezet, onderbetaald, niet adequaat opgeleid, inefficiënt en gevoelig is voor bedreigingen, dat politieke invloed en corruptie alomtegenwoordig is. Zij stellen niet te kunnen rekenen op hulp van de autoriteiten bij een eventuele terugkeer en dat het enige familielid waarmee ze contact hebben hun oom is en dat hij uitdrukkelijk heeft meegedeeld dat hij niet voor hen kan zorgen. Verzoekers stellen dat de verwerende partij in haar beslissing totaal geen rekening houdt met de veiligheidssituatie van de regio. Na het citeren van artikel 3

van het EVRM en een theoretische toelichting bij voormelde bepaling, stellen verzoekers dat de verwerende partij deze elementen aanhaalt in hun beslissingen, doch dat hiermee geen rekening wordt gehouden bij het nemen van de beslissingen.

2.2. *In fine* van hun verzoekschrift vragen verzoekers in hoofddorde de bestreden beslissingen te hervormen en hen te erkennen als vluchteling in de zin van het vluchtelingenverdrag conform de artikelen 48/3 en 48/5 van de vreemdelingenwet of, indien de Raad zou oordelen dat zij niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus, hen de subsidiaire bescherming toe te kennen in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en in ondergeschikte orde, de bestreden beslissingen te vernietigen, zo de Raad van oordeel is dat bijkomend onderzoek nodig is in de zin van artikel 39/76, §2 van de vreemdelingenwet om te kunnen oordelen over het statuut van vluchteling.

2.3. Bij het verzoekschrift voegen verzoekers een brief van de steunouders. Uit de stukken gevoegd aan het verzoekschrift blijkt deze 'brief van de steunouders' een verklaring te betreffen van de steunouders met als titel *"Betreft: brief van 28/07 betr. Z.N. (...) Kenmerk CGVS xxx"*.

2.4. Ter terechtzitting worden door verzoekers bij aanvullende nota volgende documenten bijgebracht, zoals blijkt uit de door verzoekers opgegeven inventaris:

"1. de taskara's van verzoekende partijen om hun identiteit te bewijzen. Ook de vertalingen worden toegevoegd

2. Brief van de dorpsouderen waarin ze verklaren dat verzoekers effectief van het dorp Kamperak zijn, dat ze er school hebben gelopen en dat ze moesten stoppen omwille van problemen die ze hebben gekend

3. Daarnaast wordt er een verslag neergelegd van het telefonisch onderhoud met de heer B. (...), de oom van de 2de verzoekende partij,, hetgeen heeft plaatsgevonden op 31.8.2016. Hierbij zijn er verschillende vragen gesteld geweest in het bijzijn van een tolk Dari. De oom bevestigt het verhaal van de verzoekende partijen

4. Brieven van de steunouders

Met huidige stukken die worden neergelegd willen verzoekers bewijzen dat ze van het dorp Kampirak zijn.

5. Documentatie aangaande kinderen en vluchtelingen"

2.5. Betreffende de door verzoekers' voorgelegde brief van de steunouders van tweede verzoeker met als voorwerp *"Betreft: CGVS xxx (...) Z.N. (...) / Repliek vanwege de steunouder"*, wijst de Raad op wat volgt.

Artikel 39/60 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De procedure is schriftelijk. De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn."

Artikel 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd."

Uit de lezing van de brief 'repliek vanwege de steunouders' gevoegd bij de aanvullende nota blijkt dat verzoekers, bij monde van de steunouders van tweede verzoeker, in een bespreking van de motivering van de bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoeker, inhoudelijk een aantal argumenten aanbrengen betreffende de motieven van de tweede bestreden beslissing. Met deze kritiek op de bevindingen van de verwerende partij zoals naar voren gebracht in de tweede bestreden beslissing, voeren verzoekers in wezen een schending aan van de materiële motiveringsplicht daar zij trachten de in de motieven van de bestreden beslissingen gedane vaststellingen te weerleggen of te vergoelijken en verzoekers' verklaringen in een ander daglicht te stellen.

Middelen, ook indien deze de openbare orde raken, moeten, teneinde de rechten van de verdediging van de andere partij(en) te vrijwaren, in het verzoekschrift worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan

pas nadien aan het licht is kunnen komen, in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen.

De motieven van de bestreden beslissingen waren verzoekers reeds gekend bij het indienen van het verzoekschrift, gelet op het bijvoegen van de twee bestreden beslissingen.

Verzoekers tonen niet aan, en de Raad kan niet anders vaststellen, dat de grondslag voor deze kritiek op de bevindingen van de verwerende partij zoals naar voren gebracht in de bestreden beslissingen niet reeds bestond op het ogenblik dat verzoekers het verzoekschrift hebben ingediend.

Gelet op de artikelen 39/60 en 39/76 van de vreemdelingenwet worden de stukken bij verzoekers' aanvullende nota, die neergelegd werd ter terechtzitting van 21 oktober 2016 slechts in aanmerking genomen in zoverre deze betrekking hebben op de aangevoerde nieuwe elementen. Het bij de aanvullende nota gevoegde stuk 4 met als onderwerp "*Betreft: CGVS xxx (...) Z.N. (...) / Repliek vanwege de steunouder*" wordt uit de debatten geweerd.

Ter verduidelijking wijst de Raad er op dat aan het verzoekschrift een verklaring van de steunouders werd gevoegd met als onderwerp "*Betreft: brief van 28/07 betr. Z.N. (...) Kenmerk CGVS xxx*", waarin verwezen wordt naar "*het verslag in bijlage*", doch dat dit verslag niet werd gevoegd.

2.6. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

2.7. De Raad oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.8. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde

wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Krachtens artikel 48/6 van de vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over et ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal of de Raad moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de asielzoeker op te vullen.

2.9. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoekers in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een algemene en theoretische toelichting of het citeren van internationale bepalingen, nationale bepalingen en algemene beginselen in het verzoekschrift laat de Raad niet toe om vast te stellen dat verzoekers aanspraak kunnen maken op een status van internationale bescherming.

2.10. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), is de feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het vluchtelingenverdrag *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag omvat (UNHCR, Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoekers in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhevig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde is.

2.11. In navolging van het Commissariaat-generaal kan de Raad verzoekers evenmin als vluchteling erkennen of hen de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

2.11.1. Het Commissariaat-generaal stelde betreffende de herkomst van eerste verzoeker terecht het volgende vast *“Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte*

verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu moet vooreerst worden vastgesteld dat u weinig kunt vertellen over de inwoners van uw beweerd geboortedorp Kampirak.

Wanneer gevraagd wordt om te vertellen over de mensen die in Kampirak wonen stelt u "hoe weet ik wie ze zijn?" (CGVS, p. 6). Wanneer vervolgens gevraagd wordt naar hun beroep en hun etnie antwoordt u dat u zich dag en nacht bezig hield met de dieren te verzorgen en dat u niet naar mensen ging kijken (CGVS, p. 7). Pas wanneer u expliciet gevraagd wordt of er enkel hazara's in uw dorp wonen of ook nog andere etnieën verklaart u dat er enkel hazara's wonen (CGVS, p. 7). Ook wordt gevraagd naar de namen van de personen wiens huis u heeft helpen bouwen. U komt niet verder dan uw buur D.N. (...) te vermelden (CGVS, p. 11). Wanneer vervolgens gevraagd wordt of iedereen in uw dorp - net als u en uw buur - N. (...) heet ontkent u dit, stelt u dat andere mensen andere familienamen hebben doch u kunt geen enkele andere familienaam opsommen wanneer u dit wordt gevraagd (CGVS, p. 11). Van iemand die heel zijn leven in het dorp Kampirak verklaart te hebben gewoond kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij spontaan meer kan vertellen over de mensen in zijn dorp. Ook stelt u dat de taliban mensen in uw dorp lastig vielen en sloegen (CGVS, p. 12). Wanneer u gevraagd wordt wie de taliban sloegen en waarom moet u het antwoord weerom schuldig blijven (CGVS, p. 12). Van iemand die verklaart dat de taliban dorpelingen lastig vielen en sloegen kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij enkele van deze personen bij naam kent. Welke talibancommandanten actief zijn in uw regio weet u overigens ook niet te zeggen (CGVS, p. 12).

Daarenboven moet worden vastgesteld dat uw geografische kennis zeer beperkt is.

Zo kunt u vijf dorpen rondom Kampirak opsommen en situeren ten opzichte van elkaar wanneer dit wordt gevraagd (CGVS, p. 6, 15 & 16 ; nota's AZ). Echter, nadat u de ligging van deze dorpen ten opzichte van elkaar op een papier heeft aangeduid, is u gevraagd om op deze tekening aan te duiden waar de zon opkomt en waar de zon ondergaat (CGVS, p. 16). Dit kunt u helemaal niet (CGVS, p. 16). De vaststelling dat u deze vijf dorpen kunt situeren ten opzichte van elkaar doch niet kunt aanduiden waar de zon opkomt en ondergaat laat een ingestudeerde indruk achter. Wanneer u de namen Tamas, No'man en Shine Masjed - dit zijn nabijgelegen dorpen, soms zelfs dicht bij Kampirak dan de door u opgesomde dorpen (zie administratief dossier) - te horen krijgt, kunt u niet vertellen wat deze namen betekenen (CGVS, p. 15).

Ook verklaart u dat er bij hevige regenval water van de bergen naar de huizen stroomt (CGVS, p. 7). Gevraagd naar de namen van deze bergen kent u slechts één naam, met name de berg "Top" die ver van uw dorp ligt (CGVS, p. 7). Het is vreemd dat u deze bergnaam kent doch niet de namen van bergen die dicht bij uw huis liggen. Bovendien blijkt dat er verschillende bergen met namen rondom uw dorp zijn (zie administratief dossier).

Bovendien stelt u onterecht dat Pul-e Khumri - waar u de laatste dagen voor uw vertrek verbleef - in uw district Dahan-e Ghorī ligt (CGVS, p. 5). Pul-e Khumri is namelijk een district en een stad in het gelijknamige district dat grenst aan het district Dahan-e Ghorī (zie administratief dossier). Gevraagd naar het district dat dicht bij het dorp Kampirak ligt moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 14). Nochtans ligt het district Dushi slechts op een zevental kilometer van Kampirak (zie administratief dossier). Gevraagd naar andere districten - buiten Dahan-e Ghorī - in Afghanistan, antwoordt u dat u enkel weet heeft van uw eigen district Dahan-e Ghorī (CGVS, p. 14). Wanneer u de namen van drie

districten die (bijna) grenzen aan Dahan-e Ghorī wordt gegeven, met name Dushi, Baghlan-e Jādī en Khurām Wā Sarbagh, blijkt dat deze namen u helemaal niets zeggen (CGVS, p. 15).

Wanneer gevraagd wordt naar provincies in Afghanistan - buiten Baghlan - moet u opnieuw het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 14). Wanneer u geconfronteerd wordt met drie provincienamen die grenzen aan Baghlan, namelijk Samangan, Parwan en Kunduz, zeggen deze namen u opnieuw helemaal niets (CGVS, p. 15). Ook van de Afghaanse provincies Balkh, Nangarhar, Laghman en Kapisa heeft u nog nooit gehoord (CGVS, p. 15).

Gevraagd naar de Afghaanse hoofdstad antwoordt u correct Kabul doch u kunt geen enkele andere Afghaanse stad opsommen (CGVS, p. 14). De stad Jalalabad zegt u helemaal niets (CGVS, p. 15).

Zelfs ondanks uw jeugdige leeftijd kan redelijkerwijze - van u die verklaart heel zijn leven in Kampirak te hebben gewoond - worden verwacht dat u een betere kennis heeft van de geografie van uw regio van herkomst. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Dahan-e Ghorī gelegen in de provincie Baghlan."

Het Commissariaat-generaal stelde betreffende de herkomst en de leefomstandigheden (profiel) van tweede verzoeker terecht het volgende vast "Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu dient er opgemerkt te worden dat u gedurende heel het gehoor uitermate moeizame verklaringen aflegde over uw leven in Afghanistan. Vooreerst gevraagd wat meer te vertellen over uzelf, vroeg u wat u moest vertellen (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.4). Gevraagd te vertellen over waar u hebt gewoond, over uw familie enz., vroeg u om vragen te stellen waarop u dan zou kunnen antwoorden (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.4). U erop wijzend dat dat de vraag is, namelijk om over uzelf te vertellen, vroeg u opnieuw om vragen te stellen (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.4). Zelfs rekening houdend met uw jonge leeftijd, roept het vragen op dat u niet spontaan informatie kon geven aan het Commissariaat-generaal over uzelf.

Verder gevraagd te vertellen over uw dorp Kampirak, stelde u niet te weten wat te zeggen en vroeg u wederom om vragen te stellen (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.5). Gevraagd om Kampirak te beschrijven, kwam u niet verder dan te stellen dat Kampirak in de bergen ligt (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.5). U aangemoedigd om verder te vertellen, antwoordde u zeer kort dat Kampirak een dorp is (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.5). U nogmaals de tijd gevend om in uw eigen woorden meer informatie te geven over uw dorp, herhaalde u dat u zal antwoorden op de vragen die worden gesteld (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.5). Dat u ook over uw dorp geenszins spontaan kon vertellen, doet vragen rijzen bij uw bewering steeds in Kampirak te hebben gewoond (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.5).

Gevraagd te vertellen over de dieren waarvoor u zorgde, antwoordde u zeer beknopt dat jullie daar dieren en landbouwgronden hadden (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.7). U verklaarde dat jullie ezels, meerdere koeien en schapen hadden in Afghanistan (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.7). Gevraagd te vertellen hoe u voor de dieren zorgde, kwam u niet verder dan te stellen dat u ze meenam naar de bergen en dat sommige dieren jongeren kregen (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.7). Gevraagd wat u

met de dieren deed in de bergen, antwoordde u dat u ze daar liet grazen (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.7). Gevraagd wat u nog kan vertellen over uw werk met de dieren, kaatste u dezelfde vraag terug (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.7). U erop wijzend eender wat te vertellen, antwoordde u wederom met: "vraag me iets en ik zal vertellen" (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.7). Gevraagd of de dieren soms ziek werden, antwoordde u bevestigend (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.7). Gevraagd wat u deed als de dieren ziek waren, antwoordde u naast de kwestie dat sommige dieren stierven (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.7). Gevraagd hoe de dieren ziek werden, stelde u het niet te weten (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.7). Verder wist u zelfs niet bij benadering te vertellen hoeveel ezels uw familie in zijn bezit had (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.23). Gevraagd hoeveel koeien jullie hadden, moest u het antwoord eveneens schuldig blijven (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.24). Gevraagd of jullie twee koeien hadden, vijf koeien, tien, twintig of een ander aantal, antwoordde u dat jullie niet zoveel koeien hadden, "minder dan dat" (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.24). Gevraagd wat u bedoelt met "minder dan dat", stelde u het zich niet te herinneren (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.24). U kon evenmin vertellen hoeveel schapen jullie hadden en gevraagd of de schapen werden verkocht, moest u toegeven het niet te weten (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.24-25). Daar u volgens uw verklaringen alle dagen van 's morgens tot 's avonds met de dieren naar de bergen ging (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.8-9 en p.14), mag ook van u die zeer jong is, toch verwacht worden dat u spontaan en doorleefd zou kunnen vertellen over uw werk met de dieren. Uw verklaringen ter zake zijn echter te beperkt.

Verder bleef u zeer aan de vlakte over wat u deed naast uw werk met de dieren. Gevraagd wie uw vrienden waren in Afghanistan, stelde u dat u geen vrienden had en dat u enkel optrok met uw neef (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.14). Gevraagd of u soms op bezoek ging bij mensen, antwoordde u negatief (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.14). Gevraagd of u ooit naar een feest bent gegaan in Afghanistan, antwoordde u negatief (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.14). Gevraagd of u ooit naar andere dorpen bent geweest, antwoordde u wederom negatief (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.14). U zou ook nooit inkopen hebben gedaan (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.14). Gevraagd waar in de regio een bazaar was, kwam u niet verder dan te stellen dat er geen bazaar was (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.14). Uw moeizame verklaringen zetten verder vraagtekens bij uw levensomstandigheden en verblijfplaats(en) voor uw aankomst in België.

Voorts gevraagd of het soms gevaarlijk was waar u woonde, of er soms werd gevochten, stelde u dat u geen incidenten kent maar dat u wel weet dat de taliban soms naar Kampirak kwam en geld vroeg aan de mensen (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.14). Gevraagd of de taliban ook geld vroeg aan uw familie, moest u het antwoord echter schuldig blijven (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.15). Gevraagd of u ooit iets over de gevechten hebt gehoord, antwoordde u negatief (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.15). U stelde dat er wel aanvallen waren maar dat u het niet weet (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.15). Gevraagd wat voor aanvallen er plaatsvonden, antwoordde u het niet te weten (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.15). Later nog gevraagd of u in het dorp van de mensen hoorde dat er daar of daar werd gevochten, antwoordde u negatief (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.26). Uw onwetendheid op het CGVS staat in contrast met uw verklaring op de DVZ dat er op een dag gevechten waren tussen de taliban en de autoriteiten waarbij een paar talibanstrijders om het leven kwamen (Vragenlijst CGVS, d.d. 07/07/2015, vraag 5). Het mag dan ook verbazen dat u tijdens het gehoor in het geheel geen concrete informatie kon geven over de taliban die – volgens uw verklaringen – nochtans zeer actief zou zijn in uw regio (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.25).

Verder dient er nog opgemerkt te worden dat u de dorpen Shine Masjed, Na'iman, Zaymazaid en Tamas niet kent (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.20 en 23). Het zijn nochtans dorpen die dicht bij Kampirak zijn gelegen (zie de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie). Dat u van deze dorpen nog nooit zou hebben gehoord maar dat u wel de dorpen Sholuktu, Shorkhak, Shine Kak en Larkhawi meent te kennen (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.19), is merkwaardig te noemen. Overigens mag het eveneens verbazen dat u van het district Dushi, dat vlak bij Kampirak ligt, nog nooit zou hebben gehoord (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.20). Het Commissariaat-generaal is zich bewust van uw zeer jonge leeftijd maar het roept vragen op dat deze plaatsnamen niet eens een belletje doen rinkelen bij u.

Voorts gevraagd wat Khanjarabad is, de plaats waar uw oom woont en waar u voor uw vertrek uit Afghanistan enige tijd zou hebben doorgebracht, stelde u eerst het niet te weten om hierna te stellen dat het een dorp is (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.10). Gevraagd of Khanjarabad zoals Kampirak een dorp is in de bergen, repliceerde u het niet te weten en herhaalde u dat het gewoon een dorp is (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.10). Nogmaals gevraagd of het een plaats is zoals Kampirak, stelde u dat het misschien zoals Kampirak is maar concludeerde u het niet te weten (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.10), wat vragen oproept. Ter zake dient er opgemerkt te worden dat Khanjarabad volgens de verklaringen van uw neef in de provinciehoofplaats Pule Khumri is gelegen (gehoorverslag CGVS 15/15057, p.5). Wanneer u werd geconfronteerd met de plaatsnaam 'Pul-e Khumri', kon u echter

geenszins vertellen wat *Pul-e Khumri* is (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.20). Het mag verbazen dat ook deze naam u niets zegt, daar u hier zou zijn verbleven voor uw vertrek uit Afghanistan.

Wanneer u op het einde van het gehoor nogmaals de kans werd gegeven om zelf te vertellen over uw leven in Afghanistan, over Kampirak, over wat u leuk vond daar en wat u niet leuk vond, vroeg u vooreerst voor de zoveelste keer wat u dan wel moest vertellen (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.23). Uitgelegd dat u eender wat mag vertellen, zaken over uw werk in de bergen, over uw dorp enz., kwam u niet verder dan te stellen dat het moeilijke dagen waren (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.23). Gevraagd waarom het moeilijk was, stelde u dat jullie veel dieren hadden, dat jullie naar de bergen gingen en dat het moeilijk was om voor hen te zorgen, om hen naar boven en beneden te brengen (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.23). Later nog eens gevraagd of u nog iets kan vertellen over uw dorp, uw familie, zaken die u deed, antwoordde u negatief (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.25).

Zelfs ondanks uw jonge leeftijd kan er redelijkerwijze van u – die verklaart altijd in Kampirak te hebben gewoond (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.5) – worden verwacht dat u het Commissariaat-generaal doorleefd zou kunnen vertellen over uw vermeende regio van herkomst en uw bezigheden aldaar. Zoals hierboven aangetoond, schoten uw verklaringen over alle aspecten van uw leven in Kampirak echter ruimschoots te kort.”

2.11.2. Het Commissariaat-generaal stelde betreffende de familiale situatie en profiel van eerste verzoeker terecht het volgende vast “Naast de vaststelling dat u geen zicht biedt op uw herkomst biedt u ook geen zicht op uw familiale situatie en profiel.

Zo komen uw onderlinge verklaringen en de verklaringen tussen u en uw neef Z. (...) over uw vader niet overeen. Zo verklaart u in de fiche van niet-begeleide minderjarige vreemdeling dat uw ouders door de taliban werden vermoord (MENA fiche, motief voor de immigratie naar België). Zowel in de vragenlijst van Afghaanse niet-begeleide minderjarigen als op het CGVS laat u dan weer optekenen dat uw vader een natuurlijke dood gestorven is (vragenlijst Afghaanse MENA, C.1 ; CGVS, p. 8). Uw neef Z. (...) - die een paar uren voor u op het CGVS werd gehoord - verklaart dan weer tot tweemaal toe dat uw vader is omgekomen door de raketaanval op jullie huis (CGVS Z. (...), p. 12). Deze inconsistenties zijn zeer vreemd. Uw spontane verklaring dat uw neef zich zonet heeft vergist en per ongeluk heeft verteld dat uw vader in de raketaanval is gestorven (CGVS, p. 8), kan bovenstaande tegenstrijdigheden niet weerleggen. Wanneer u geconfronteerd wordt met uw eigen inconsistente verklaringen ontkent u uw eerdere verklaring in de fiche van niet-begeleide minderjarige vreemdeling (CGVS, p. 20). Ook hiermee weerlegt u de vastgestelde tegenstrijdigheden niet.

Ook uw verklaring als zou uw moeder een natuurlijke dood gestorven zijn (vragenlijst Afghaanse MENA, C.1 ; CGVS, p. 8) komt niet overeen met uw verklaring in de fiche van niet-begeleide minderjarige vreemdeling waarin u stelt dat uw ouders door de taliban werden vermoord (MENA fiche, motief voor de immigratie naar België). Bovendien liet uw neef Z. (...) op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in de vragenlijst van het CGVS optekenen dat uw moeder ziek is (vragenlijst CGVS Z. (...), punt 3.5).

Wanneer u gevraagd wordt naar welke van uw broers en zussen nog leven geeft u de namen van G.M. (...) en A. (...) (CGVS, p. 10). Dit komt niet overeen met uw eerdere verklaringen waarin u stelt dat uw zus A. (...) is overleden (verklaring DVZ, punt 17 ; vragenlijst Afghaanse MENA, C.1). Wanneer u op het CGVS vervolgens wordt gevraagd naar bevestiging van uw nog levende broer en zus corrigeert u zich en stelt u dat A. (...) vijf maanden geleden is overleden en dat dit niet werd gevraagd (CGVS, p. 10). Echter, hiermee is uw eerdere verklaring op het CGVS dat A. (...) nog leeft helemaal niet verklaard.

Bovendien moet worden opgemerkt dat u verklaart dat u buiten N. (...) - uw oom langs vaderskant en de vader van Z. (...) - nooit andere ooms of tantes heeft gehad (CGVS, p. 10). Uw neef Z. (...) daarentegen verklaart dat zijn vader één zus heeft die in Kampirak heeft gewoond (CGVS Z. (...), p. 9 & 10).

Tevens heeft uw neef Z. (...) op de DVZ laten optekenen dat de taliban zijn ouders hebben doodgeschoten (vragenlijst Z. (...), punt 3.5), terwijl hij en u op het CGVS verklaren dat de ouders van Z. (...) om het leven zijn gekomen bij de raketaanval (CGVS, p. 19 & CGVS Z. (...), p. 12).

Voorts moet worden opgemerkt dat uw neef Z.N. (...) (O.V. 8.079.107) en u tegenstrijdige verklaringen afleggen aangaande de dieren waarvoor jullie dienden te zorgen. Zo verklaart u dat jullie vijf ezels, twee stieren en twee melkkoeien hadden evenals schapen en geiten maar dat jullie daarvan de tel niet konden bijhouden (CGVS, p. 9). Uw neef Z. (...) stelt dat jullie ezels, koeien en schapen hadden waarvoor hij mee hielp zorgen doch hij kan geen enkele schatting maken van het aantal ezels, koeien en schapen jullie hadden (CGVS neef Z.N. (...) (O.V. 8.079.107), p. 7, 23 & 24). Dit is vreemd. Ook ondanks de vaststelling dat Z. (...) zeer jong is - hij is geboren op 27 juni 2003 - kan verwacht worden dat hij minstens bij benadering het beperkt aantal koeien (twee) en ezels (vijf) kan zeggen waarvoor jullie zorgden.”

Wat betreft de familiale situatie van tweede verzoeker motiveert de commissaris-generaal terecht “Er dient verder gewezen te worden op tegenstrijdigheden tussen enerzijds uw opeenvolgende verklaringen

en anderzijds uw verklaringen en de verklaringen van uw neef K.N. (...). Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de taliban uw woning is binnengevallen, dat ze uw ouders hebben doodgeschoten en dat uw zus samen met uw ouders is overleden (Vragenlijst CGVS, d.d. 07/07/2015, vraag 5 en Verklaring DVZ, d.d.07/07/2015, vraag 15 en 17). In de Vragenlijst Afghaanse Niet-Begeleide Minderjarigen en ook op het gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat uw ouders en uw zus zijn omgekomen door een raketaanval op uw woning (Vragenlijst Afghaanse Niet-Begeleide Minderjarigen, d.d. 13/05/2016, C.1 en C.2 en gehoorverslag CGVS 15/15056, p.11-12). Geconfronteerd met uw verklaringen op de DVZ, antwoordde u dat u dat niet hebt gezegd en dat het niet op die manier is gebeurd (gehoorverslag CGVS, p.18), wat evenwel geen afdoende uitleg is voor deze tegenstrijdigheid.

Daarnaast verklaarde u dat naast uw ouders en uw zus ook uw oom, uw tante en hun twee dochters om het leven zijn gekomen door de raketaanval (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.12). Nog eens ter bevestiging gevraagd of ook uw oom, S. (...), om het leven is gekomen toen, antwoordde u bevestigend (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.12). Even later opnieuw gevraagd of u er zeker van bent dat S. (...) is omgekomen in de raketaanval, antwoordde u wederom positief (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.13). Uw neef K. (...) verklaarde in de Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling vooreerst dat zijn ouders door de taliban werden vermoord (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling K.N. (...) d.d. 16/06/2015, motief voor de immigratie naar België). Zowel in de Vragenlijst CGVS, als in de Vragenlijst Afghaanse Niet-Begeleide Minderjarigen, als op het CGVS liet hij dan weer optekenen dat zijn vader een natuurlijke dood is gestorven (Vragenlijst CGVS, d.d. 07/07/2015, vraag 5 en Vragenlijst Afghaanse Niet-Begeleide Minderjarigen, C.1 en gehoorverslag CGVS 15/15057, p.8). Uw neef stelde tijdens zijn gehoor op het CGVS spontaan dat u zich had vergist en dat u per ongeluk had verteld dat zijn vader ook was omgekomen in de raketaanval, wat volgens zijn laatste verklaringen aldus incorrect is (gehoorverslag CGVS 15/15057, p.8). Het mag echter verbazen dat u zich zou vergissen over dergelijke informatie. Bovendien hebt u tot drie keer toe verklaard dat S. (...) omkwam in het incident. De uitleg van uw neef kan bovenstaande tegenstrijdigheid dan ook niet weerleggen.

Volledigheidshalve dient hierbij nog opgemerkt te worden dat wat betreft uw familiale situatie, u op de DVZ liet optekenen dat de moeder van K. (...) ziek is (Vragenlijst CGVS, d.d. 07/07/2015, vraag 5). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat uw tante is overleden aan de gevolgen van astma toen u nog in Afghanistan woonde (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.13). U erop wijzend dat u op de DVZ had gezegd dat uw tante ziek was, repliceerde u dat niemand u had gevraagd of uw tante was overleden (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.13), wat geen afdoende uitleg is voor deze incoherentie. Zoals vermeld, liet K. (...) vooreerst in de Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling optekenen dat zijn beide ouders werden gedood door de taliban (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling K.N. (...), d.d. 16/06/2015, motief voor de immigratie naar België), om nadien zijn verklaringen te wijzigen en te stellen dat ook zijn moeder een natuurlijke dood is gestorven in Afghanistan (Vragenlijst CGVS, d.d. 07/07/2015, vraag 5 en Vragenlijst Afghaanse Niet-Begeleide Minderjarigen, d.d. 13/05/2016, C.1 en gehoorverslag CGVS 15/15057, p.8). Hij meende – in tegenstelling tot uw verklaringen – dat zijn moeder is gestorven aan epilepsie en dat zijn vader is overleden aan astma (Vragenlijst Afghaanse Niet-Begeleide Minderjarigen, d.d. 13/05/2016, C.1 en gehoorverslag CGVS 15/15057, p.8). Verder verklaarde u dat uw vader één broer heeft, namelijk de vader van K. (...), en één zus, D. (...) (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.9-10). Uw neef stelde daarentegen dat hij behalve uw vader, N. (...), nooit andere ooms of tantes heeft gehad (gehoorverslag CGVS 15/15057, p.10). Vermeldde opeenvolgende inconsistenties ondermijnen verder uw asielrelaas en maken dat u het Commissariaat-generaal geenszins een correct zicht biedt op uw familiale situatie.”

2.11.3. De Raad volgt verder de commissaris-generaal waar hij stelt dat “Gezien u uw herkomst niet aannemelijk maakt en u geen zicht biedt op uw familiale situatie en uw profiel kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Betreffende de geloofwaardigheid van uw relaas kunnen nog de volgende opmerkingen gemaakt worden. Zo kunt u zelfs niet bij benadering vertellen hoelang na de raketaanval de oom van Z. (...) langskwam om jullie mee te nemen naar zijn huis in Pul-e Khumri (CGVS, p. 19). Gevraagd of dit nog dezelfde dag van de aanval dan wel een paar dagen of een paar weken erna was, verklaart u dit echt niet meer te weten (CGVS, p. 19). Van een dergelijk ingrijpende gebeurtenis kan redelijkerwijze worden verwacht dat u dit enigszins kan situeren in de tijd. Bovendien heeft u in de fiche van niet-begeleide minderjarige vreemdeling laten optekenen dat u door de taliban werd geslagen (MENA fiche, motief voor immigratie naar België), hetgeen u expliciet op het CGVS ontkent (CGVS, p. 20). Gelet op wat voorafgaat maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.” en “Verder wordt de geloofwaardigheid van de raketaanval door de taliban

op uw ouderlijke woning nog verder ondermijnd door volgende opmerkingen. Zo kon u zelfs niet bij benadering vertellen wanneer de raketaanval heeft plaatsgevonden. Gevraagd wanneer het is gebeurd, stelde u de datum niet te kennen (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.12). Gevraagd of het lang voor uw vertrek uit Afghanistan is gebeurd, antwoordde u negatief en voegde u daaraan toe dat u nog in Afghanistan was toen dat is gebeurd (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.12). Gevraagd of het maanden, weken of jaren voor uw vertrek is gebeurd, antwoordde u nietszeggend dat u daar was toen het is gebeurd maar concludeerde u het niet juist te weten (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.12). Er wordt niet verwacht dat u het Commissariaat-generaal de datum kan geven van het incident maar er mag wel aangenomen worden dat u een tijdsindicatie kan geven. Dat u evenwel niet in staat bent te vertellen of de raketaanval, weken, maanden of jaren voor uw vertrek plaatsvond (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.12), ondermijnt verder de geloofwaardigheid ervan.

Ten slotte bleef u zeer beknopt over de raketaanval. U verklaarde dat een raket van de taliban uw woning had getroffen als vergelding voor de samenwerking van uw vader met de politie en dat uw ouders, zus, oom, tante en twee nichten daarbij om het leven kwamen (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.11-12). Gevraagd te vertellen hoe u de raketaanval hebt ervaren, kwam u niet verder dan te stellen dat u het al hebt verteld (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.16). U erop wijzend dat het toch belangrijk is wat meer informatie te geven, antwoordde u nietszeggend dat het allemaal hetzelfde is (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.16). Samenvattend dat u zich in de achterbouw van uw woning bevond, dat er een raket viel en gevraagd wat u daarna hebt gedaan, kwam u niet verder dan te herhalen dat de raket viel en dat uw oom u meenam naar zijn huis (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.16). Gevraagd wat u aan het doen was op het moment van de raketaanval, vroeg u wat u kon doen en stelde u dat u niets deed (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.16). Gevraagd met wat u bezig was, antwoordde u dat u gewoon neerzat en dat u aan het praten was met uw twee neven en uw broer (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.17). Gevraagd wat u hebt gedaan na de raketaanval, of u binnen bleef of naar buiten ging enz., repliceerde u zeer kort dat u buiten was (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.17). Gevraagd wat u buiten deed, stelde u de vraag wat u buiten kon doen (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.17). Gevraagd wat er is gebeurd met de lichamen van uw familieleden, antwoordde u dat uw oom alles deed en dat u het niet weet (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.17). Gevraagd wat u voelde toen de raketaanval plaatsvond, welke geluiden u hoorde, antwoordde u dat het geluid heel gevaarlijk was (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.17). U aangemoedigd om verder te vertellen, antwoordde u met "ik weet het niet" (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.17). Dat u in het geheel niet spontaan kon vertellen over de raketaanval die heeft gemaakt dat u uw land hebt verlaten hoewel u daartoe herhaaldelijk de kans werd gegeven, ondermijnt finaal de geloofwaardigheid ervan.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Dahana-i-Ghuri gelegen in de provincie Baghlan. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan en gezien bovenstaande opmerkingen over de door u beweerde problemen met de taliban, kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielse relaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u voor uw komst naar België in Dahana-i-Ghuri heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet."

2.11.4. Voormelde vaststellingen in de punten 2.11.1, 2.11.2. en 2.11.3. zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

2.11.4.1. Verzoekers betogen dat zij op verschillende vragen omtrent hun regio kunnen antwoorden, dat zij zelf toegeven dat ze op sommige vragen omtrent hun regio niet hebben kunnen antwoorden en dat niet kan verwacht worden dat zij alles van hun regio weten en/of iedereen van hun regio kennen. Betreffende verzoekers' opmerking dat zij op verschillende vragen omtrent hun regio (hebben) kunnen antwoorden, wijst de Raad er op dat het feit dat verzoekers bepaalde aspecten wel kennen of bepaalde vragen wel (gedeeltelijk) kunnen beantwoorden, niets wijzigt aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissingen, waaruit terecht kan worden vastgesteld dat verzoekers hun herkomst niet aannemelijk maken. De motieven van de bestreden beslissingen hebben immers betrekking op een gebrekkige kennis over verzoekers' onmiddellijke leefomgeving. Ten overvloede merkt de Raad op dat de motiveringsplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen. Ook het feit dat zij toegeven dat zij op verschillende vragen omtrent hun regio niet hebben kunnen antwoorden, doet geen afbreuk aan de pertinente

vaststellingen van de bestreden beslissingen. Daarnaast stelt de Raad vast dat uit de gehoorverslagen van het Commissariaat-generaal en de bestreden beslissingen geenszins blijkt als zou verwacht worden van verzoekers dat zij alles van hun regio weten en/of iedereen van hun regio kennen. Zo wordt in de bestreden beslissing van eerste verzoeker gemotiveerd *“Van iemand die heel zijn leven in het dorp Kampirak verklaart te hebben gewoond kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij spontaan meer kan vertellen over de mensen in zijn dorp.”*, doch geenszins dat redelijkerwijze kan verwacht worden dat eerste verzoeker iedereen van zijn regio kent. Voorts wordt gemotiveerd *“Zelfs ondanks uw jeugdige leeftijd kan redelijkerwijze - van u die verklaart heel zijn leven in Kampirak te hebben gewoond - worden verwacht dat u een betere kennis heeft van de geografie van uw regio van herkomst.”* Ook uit voormelde motieven kan geenszins afgeleid worden dat van eerste verzoeker wordt verwacht dat hij alles van zijn regio weet, doch wel dat hij een betere, dan de tentoongespreide, kennis van zijn regio van herkomst heeft. Ook uit de motieven van de tweede bestreden beslissing, meer bepaald *“Dat u ook over uw dorp geenszins spontaan kon vertellen, doet vragen rijzen bij uw bewering steeds in Kampirak te hebben gewoond (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.5). (...) Uw moeizame verklaringen zetten verder vraagtekens bij uw levensomstandigheden en verblijfplaats(en) voor uw aankomst in België. (...) Het mag dan ook verbazen dat u tijdens het gehoor in het geheel geen concrete informatie kon geven over de taliban die – volgens uw verklaringen – nochtans zeer actief zou zijn in uw regio (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.25). (...) Het Commissariaat-generaal is zich bewust van uw zeer jonge leeftijd maar het roept vragen op dat deze plaatsnamen niet eens een belletje doen rinkelen bij u. (...) Zelfs ondanks uw jonge leeftijd kan er redelijkerwijze van u – die verklaart altijd in Kampirak te hebben gewoond (gehoorverslag CGVS 15/15056, p.5) – worden verwacht dat u het Commissariaat-generaal doorleefd zou kunnen vertellen over uw vermeende regio van herkomst en uw bezigheden aldaar.”* blijkt geenszins dat van tweede verzoeker verwacht wordt dat hij alles van zijn regio kent en/of iedereen van zijn regio kent, doch wel dat hij meer doorleefd kan vertellen over zijn regio van herkomst, dat hij meer concrete informatie kan geven en dat bepaalde plaatsnamen een belletje doen rinkelen. De Raad wijst er op dat zelfs van een persoon die geen scholing genoten heeft en jong is redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen die betrekking hebben op zijn onmiddellijke leefomgeving.

2.11.4.2. Waar verzoekers betogen dat het feit dat ze op sommige vragen niet hebben kunnen antwoorden te wijten is aan hun onwetendheid daar ze nooit buiten het dorp geweest zijn, daar ze analfabeet zijn en bepaalde zaken nu eenmaal niet kunnen inschatten, het logisch achten dat zij op de meeste vragen van de verwerende partij niet konden antwoorden en zich afvragen wat men verwacht van een kind dat nooit buiten zijn dorp is geweest en dat nooit naar school is gegaan, dat tweede verzoeker ten slotte een herder was en zijn leven in Afghanistan zich afspeelde tussen zijn huis en de bergen, waarvan hij de namen niet eens weet, wijst de Raad er vooreerst op dat eerste verzoeker niet ernstig kan voorhouden analfabeet te zijn of nooit naar school te zijn geweest daar hij verklaarde zijn 7de jaar te hebben afgewerkt (verklaring DVZ eerste verzoeker, vraag nr. 11). Betreffende het niet kunnen inschatten van bepaalde zaken, stellen verzoekers dat hen gevraagd werd om een raming te geven hoeveel dieren ze exact bezitten, doch dat tweede verzoeker hierop niet kon antwoorden omdat hij effectief niet weet welke dieren toebehoren aan hun ouders, welke aan hun oom en welke van de andere familieleden waren. De Raad wijst er op dat dergelijke vergoelijking niet ernstig is daar tijdens het gehoor aan tweede verzoeker gevraagd werd hoeveel ezels of koeien of schapen zij (*“jullie”*) hadden (gehoorverslag CGVS 15/15056, p. 23-24), en tweede verzoeker niet antwoordde dat hij het niet wist, doch wel *“veel, ik weet het niet meer”* en *“ik weet het niet meer”*, *“ik herinner het met niet”* en *“ik herinner het me niet meer”* en *“ik weet het niet meer. Het is lang geleden”*. Uit deze antwoorden kan afgeleid worden dat tweede verzoeker lijkt te willen voorhouden dat hij, hoewel hij ooit die kennis had, het niet meer weet doch niet dat hij dit, doordat hij niet op de hoogte was van de verdeling van de dieren tussen zijn familieleden, nooit heeft geweten. Betreffende het niet kunnen geven van een raming van hoeveel dieren ze exact bezitten door tweede verzoeker, stellen verzoekers verder nog dat dit komt omdat het toch wel gebeurde dat er bijvoorbeeld een wolf een schaap aanviel of een rots viel op één van de dieren. Ook deze argumentatie kan de motieven van de bestreden beslissing geenszins weerleggen daar niet werd gepeild naar het exact aantal dieren doch wel gevraagd werd naar een raming, zoals verzoekers zelf aangeven in het verzoekschrift en zoals ook duidelijk blijkt uit het gehoor van tweede verzoeker (gehoorverslag CGVS 15/15056, p. 23-24).

Waar verzoekers nog betogen dat wanneer een van de dieren ziek werd, zij het zieke dier een spuit moesten geven maar wat ze effectief inspuiten ze natuurlijk niet weten gezien de spuiten door de vader of door de oom werden aangekocht, wenst de Raad er op te wijzen dat hun gebrekkige kennis over de inhoud van de spuiten voor de zieke dieren hen niet wordt tegengeworpen.

Waar verzoekers stellen dat het feit dat ze op sommige vragen niet hebben kunnen antwoorden te wijten is aan onwetendheid, stelt de Raad vast dat geen geloof wordt gehecht aan de voorgehouden herkomst van verzoekers gelet op hun gebrekkige kennis zodat het wijzen op hun onwetendheid geenszins de gegeven motieven weerlegt of ontkracht.

Voorts wijst de Raad er op dat verzoekers nalaten *in concreto* aan te tonen welke gebrekkige kennis, waarop gewezen wordt in de bestreden beslissingen, te wijten zou zijn aan het feit dat ze nooit buiten hun dorp zijn geweest of aan het feit dat tweede verzoeker analfabeet is, nooit naar school is geweest, herder was en zijn leven zich tussen zijn huis en de bergen afspeelde. Daargelaten voormelde vaststelling, wijst de Raad er nog op dat zelfs van een persoon die geen scholing genoten heeft en relatief jong is redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn beweerd regio van afkomst. Het feit dat tweede verzoeker een analfabeet en ongeschoolde persoon zou zijn en beide verzoekers jonge herders zijn die nooit hun dorp hebben verlaten kan hun gebrekkige kennis betreffende hun directe en persoonlijke leefwereld niet toedekken. Verzoekers tonen niet aan dat het gebrek aan scholing hun verstandelijke vermogens aantast en zij hierdoor niet in staat zijn hun eigen leefwereld in tijd en ruimte te situeren. Uit de gehoorverslagen blijkt dat de dossierbehandelaar eenvoudige en duidelijke vragen stelde en dat verzoekers kennelijk konden volgen en de logica en de inhoud van de (gesloten) vragen correct begrepen. Van verzoekers kan dan ook verwacht worden dat zij correct kunnen antwoorden op eenvoudige vragen over hun eigen dorp en district en de naburige dorpen en districten – zijnde hun onmiddellijke leefwereld –, wat *in casu* niet het geval bleek te zijn. Om deze vragen correct te kunnen beantwoorden is geen schoolse kennis vereist. Ze gaan immers over de dagelijkse realiteit van verzoekers.

In zoverre verzoekers kritiek wensen te uiten op de bestreden beslissingen met hun stelling dat tweede verzoeker een herder was waarvan zijn leven zich in Afghanistan afspeelde tussen zijn huis en de bergen, waarvan hij zelfs de namen niet meer weet, wijst de Raad er op dat uit de weergegeven motieven in punt 2.11.1. ten aanzien van tweede verzoeker geenszins blijkt dat de ongeloofwaardigheid van de voorgehouden afkomst wordt afgeleid uit het feit dat tweede verzoeker de namen van de bergen niet kent.

Waar verzoekers menen dat tweede verzoeker zelfs op basisvragen een verkeerd antwoord geeft, dat hij antwoordt 'soenniet' op de vraag wat zijn religie is en dat de vraagstelling van de verwerende partij dan ook verkeerd is, dat dit voorbeeld wordt aangehaald om te bewijzen dat men van de verwerende partij mag verwachten dat ze niet van bepaalde zaken moet uitgaan en veronderstellen en correcter moeten zijn in haar vraagstelling, wijst de Raad er op dat het feit dat tweede verzoeker aangaf soenniet te zijn en bevestigend antwoordde op de vraag of alle moskeeën voor soennieten zijn, hem niet wordt tegengeworpen in de bestreden beslissing. Verzoekers betogen dat men van de verwerende partij mag verwachten dat ze niet van bepaalde zaken moet uitgaan en veronderstellen en correcter moeten zijn in haar vraagstelling, doch laten na *in concreto* aan te tonen welke vaststellingen van de bestreden beslissingen afgeleid werden uit antwoorden van verzoekers, gegeven op vragen waarbij de verwerende partij uitging van bepaalde zaken of veronderstellingen of waarbij de verwerende partij niet correct was in haar vraagstelling.

2.11.4.3. Verzoekers menen voorts dat de verwerende partij totaal geen rekening houdt met het feit dat tweede verzoeker maar 12 jaar is op het ogenblik van het afleggen van het interview en 11 jaar was wanneer hij Afghanistan verliet.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal op diverse punten rekening heeft gehouden met verzoekers' minderjarigheid. Aan verzoekers werd een voogd toegewezen en zij werden op 20 juni 2016 gehoord op het Commissariaat-generaal, tevens in aanwezigheid van hun voogd. Zij kregen daarbij, zoals in alle stadia van de procedure de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het gehoor afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar (gehoorverslagen CGVS, p. 1) die open vragen stelde met betrekking tot verzoekers' persoonlijke en familiale situatie en betreffende het asielrelaas om vervolgens over te gaan tot het stellen van open en gesloten vragen. Aan het einde van de bestreden beslissingen werd de aandacht van de staatssecretaris van Asiel en Migratie gevestigd op het feit dat verzoekers minderjarig zijn en bijgevolg het Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op verzoekers moet worden toegepast. Dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met verzoekers' leeftijd blijkt geenszins uit het verloop van de administratieve procedure zoals deze terug te vinden is in het administratief dossier.

De Raad herhaalt dat zelfs van een persoon die geen scholing genoten heeft en jong is redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen die betrekking hebben op zijn onmiddellijke leefomgeving.

2.11.4.4. Betreffende de door verzoekers voorgelegde taskara's en de brief van de dorpsouderen, wijst de Raad er op dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit de motieven weergegeven onder punt 2.11.1 blijkt dat er geenszins geloof kan gehecht worden aan verzoekers' verklaringen omtrent hun herkomst uit het dorp Kampirak in het district Dahana-i-Ghuri in de provincie Baghlan in Afghanistan. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekers er niet in slagen deze pertinente motieven te weerleggen of te ontkrachten. De door verzoekers neergelegde taskara's en de brief van de dorpsouderen hebben dan ook geen enkele bewijswaarde. Bovendien wijst de Raad er op dat in de door verzoekers neergelegde brief van de dorpsouderen met beëdigde vertaling vermeld wordt dat tweede verzoeker tot de 3de graad naar school is geweest. Dit stemt geenszins overeen met de verklaringen van tweede verzoeker, die steeds verklaart heeft nooit naar school te zijn geweest (verklaring DVZ tweede verzoeker, vraag nr. 11; gehoorverslag CGVS 15/15056, p. 6-7).

2.11.4.5. Waar verzoekers stellen dat zij problemen hadden met de taliban die meer en meer terrein winnen in Afghanistan, waarbij zij verwijzen naar citaten uit de UNCHR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Afghanistan van 19 april 2016, weerleggen, noch ontkrachten zijn de in punt 2.11.3. weergegeven motieven. Met het enkel verwijzen naar algemene informatie waaruit blijkt dat de taliban meer en meer terrein winnen in Afghanistan en dat het aantal gewapende actoren stijgt, tonen verzoekers hun vrees voor vervolging niet *in concreto* aan. Het volstaat niet te verwijzen naar de algemene situatie in het voorgehouden land van herkomst om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd.

2.11.4.6. Betreffende verzoekers' opmerking dat het feit dat zij niet buiten hun dorp kwamen te maken heeft met het feit dat de bewegingsvrijheid van Afghanen in het algemeen zeer beperkt is omwille van de veiligheidssituatie en de slechte infrastructuur, verwijzend naar algemene informatie, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoekers deze verklaringen voor het nooit buiten hun dorp te zijn geweest niet hebben aangehaald tijdens het gehoor, zodat het *post factum* verklaringen betreffen die geenszins vermogen de pertinente motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissingen geenszins dat verzoekers wordt tegengeworpen dat zij nooit hun dorp hebben verlaten.

2.11.4.7. Waar verzoekers stellen dat zij, gelet op de algemene informatie, niet bij de politie konden aankloppen om een klacht in te dienen tegen de taliban die hun huis hebben gebombardeerd en dat het Afghaanse rechtstelsel nog altijd in slechte staat verkeert, zodat zij niet kunnen rekenen op de hulp van de autoriteiten bij een terugkeer, gaan zij er aan voorbij dat hun asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.11.4.8. Waar verzoekers stellen dat het enige familielid waarmee zij contact hebben hun oom is en dat die uitdrukkelijk heeft meegedeeld dat hij niet voor hen kan zorgen, wijst de Raad er op dat in de bestreden beslissingen geoordeeld werd dat verzoekers geen zicht bieden op hun familiale situatie. Verzoekers zijn er niet in geslaagd de pertinente motieven van de bestreden beslissingen hieromtrent te weerleggen of te ontkrachten, zodat zij er niet dienstig op kunnen wijzen hun enige familielid waarmee zij contact hebben hun oom is.

2.12. Betreffende de verklaring van de steunouders van tweede verzoeker die bijgevoegd werd aan het verzoekschrift en waarin te lezen staat dat tweede verzoeker correct, beleefd en gediensig is, graag en spontaan helpt in het huishouden, totaal ontredderd was toen zijn voogd hem op de hoogte stelde van het feit dat hij op 18-jarige leeftijd terug naar Afghanistan moet, dat het onmenselijk is dat hij in België naar school zal gaan, Nederlands en een vak leert en dan teruggestuurd wordt naar Afghanistan, dat hij helemaal ontredderd is en slecht slaapt bij de gedachte dat hij helemaal alleen in een gevaarlijk land zijn plan moet trekken op zijn 18de, dat hij ook angstig is dat zijn enig familielid, eerste verzoeker, binnen 2 jaar al moet vertrekken en hij alleen achterblijft, dat zijn steunvader hem een voetbalclub zocht om zijn integratie te bevorderen, dat indien zijn oranje kaart wordt ingetrokken, hij geen wedstrijden meer kan spelen, dat zij bereid zijn tweede verzoeker goed op te volgen, te ondersteunen en zijn integratie proces

zo vlot mogelijk te laten verlopen tot zijn 18de en indien hij wenst ook de volgende jaren, stelt de Raad vast dat voorgaande verklaringen van de steunouders geenszins de motieven van de bestreden beslissingen weerleggen of ontkrachten en dat de steunbrief op dat vlak dan ook geen enkel bewijs levert voor de door verzoekers beweerde regio van herkomst of hun problemen in Afghanistan.

Voorts verklaren de steunouders dat tweede verzoeker verlegen, terughoudend, angstig en introvert is en weinig zelfvertrouwen heeft. Behoudens de opmerking dat dit louter subjectieve vaststellingen van de steunouders van tweede verzoeker betreffen, wijst de Raad er op dat niet aangetoond wordt dat tweede verzoeker door deze beweerde eigenschappen niet in staat zou zijn geweest om doorleefde verklaringen af te leggen over zijn eigen leefwereld. Uit het gehoorverslag kan niet worden afgeleid dat tweede verzoeker dermate verlegen of introvert is, waardoor hij niet in staat is om doorleefde en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Opmerkingen zoals *"vraag maar en ik zal antwoorden"* en *"ik heb alles al verteld"* op de vraag te beschrijven wat er allemaal is gebeurd de dag dat het huis werd geraakt door een raket en *"Ik heb het al verteld"* op de vraag te vertellen hoe hij het incident had ervaren, getuigen overigens niet meteen van een verlegen, terughoudend en introvert karakter, doch eerder van ontwijkend gedrag. Uit het gehoorverslag van tweede verzoeker blijkt dat de dossierbehandelaar eenvoudige en duidelijke vragen stelde en dat verzoeker kennelijk kon volgen en de logica en de inhoud van de (gesloten) vragen correct begreep. Daargelaten de vraag of van tweede verzoeker een spontaan relaas of gedetailleerde uiteenzettingen kunnen verwacht worden, kan minstens verwacht worden, ook indien hij verlegen en terughoudend zou zijn, dat hij correct en gericht kan antwoorden op eenvoudige gesloten vragen over zijn eigen dorp en zijn eigen bezigheden – zijnde zijn onmiddellijke leefwereld –, wat *in casu* niet het geval bleek te zijn.

Er wordt verklaard dat tweede verzoeker angstig is, doch wordt niet toegelicht waaruit zijn angst voortspuit, noch op welke wijze het angstig zijn invloed heeft gehad op de door hem gegeven antwoorden. De Raad ziet niet in waarom tweede verzoeker angstig zou dienen te zijn bij het beantwoorden van vragen betreffende zijn leefwereld, zoals hoe zijn dorp eruit zag en hoe zijn dag met de dieren er uit zag, minstens geeft tweede verzoeker of zijn steunouders hierbij geen verdere toelichting.

Waar de steunouders verklaren dat tweede verzoeker analfabeet is, alsook dat hij geïsoleerd leefde in de bergen en nauwelijks enig sociaal contact had, hij zich nooit naar een ander dorp verplaatste, doch enkel namen kende van horen praten en hij een primitief leven leidde tussen de dieren die ze moesten hoeden, wordt gewezen op wat hieromtrent reeds werd gesteld in punt 2.11.4.2.

In zoverre de steunouders aangeven dat tweede verzoeker niet wist wat mevrouw wilde weten, worden de motieven weergegeven onder de punten 2.11.1, 2.11.2. en 2.11.3 niet weerlegd, noch ontkracht. Integendeel, met een dergelijke argumentatie wordt enkel bevestigd dat tweede verzoeker de hem gestelde vragen met betrekking tot zijn directe leefomgeving niet kan beantwoorden.

Waar zij stellen dat tweede verzoeker schrik had om iets verkeerd te zeggen daar iemand hem op het hart had gedrukt dat het beter was te zeggen dat hij het niet wist dan iets fout te zeggen, beperken zij zich tot een loutere bewering. Voorts kan niet worden ingezien waarom verzoeker schrik had iets verkeerd te antwoorden op vragen die louter zijn directe, persoonlijke leefomgeving betreffen en geenszins kennisvragen betreffen. Bovendien tonen zij niet aan op welke vragen tweede verzoeker antwoordde dat hij het niet wist daar hij schrik had om iets verkeerd te zeggen. Waar de steunouders wijzen op het feit dat hij de huizen nooit heeft geteld en dan ook niet kan zeggen hoeveel er waren, wijst de Raad er op dat dit tweede verzoeker niet wordt tegengeworpen in de onder punt 2.11.1 weergegeven motieven. Waar zij stellen dat tweede verzoeker de koeien nooit heeft geteld en hij dan ook niet kan zeggen hoeveel er waren, wijst de Raad er op dat uit het gehoorverslag geenszins blijkt dat verzoeker gevraagd werd hoeveel koeien zij exact hadden doch wel een raming te geven (gehoorverslag CGVS 15/15056, p. 24). Van een persoon, zelfs van een zeer jonge persoon, die zijn hele leven elke dag van 's morgens tot 's avonds met de dieren bezig was, kan minstens een schatting worden verwacht van het aantal koeien.

Ook met de loutere bewering dat tweede verzoeker ongelukkig was dat zijn steunouders dachten dat hij ergens over zou liegen en dat tweede verzoeker zei dat hij alleen zei wat heel waar is, worden de in punten 2.11.1, 2.11.2. en 2.11.3. weergegeven motieven niet weerlegd of ontkracht.

Waar de steunouders van tweede verzoeker er op wijzen dat hij bereid is het verslag te overlopen en becommentariëren samen met zijn neef, dat ze beiden echt niet kunnen vertellen en dat ze open en

positief hebben meegewerkt, dat ze hebben toegegeven dat ze op sommige punten niet dezelfde antwoorden hebben gegeven, maar dit niet de bedoeling was, weerleggen zij evenmin de in punten 2.11.1, 2.11.2. en 2.11.3. weergegeven motieven. De Raad wijst er nogmaals op dat, daargelaten de vraag of van verzoekers een spontaan relaas of gedetailleerde uiteenzettingen kunnen verwacht worden, minstens kan verwacht worden dat zij correct en gericht kunnen antwoorden op eenvoudige gesloten vragen over hun eigen dorp en district, de naburige dorpen en districten en hun eigen bezigheden – zijnde hun onmiddellijke leefwereld –, wat *in casu* niet het geval bleek te zijn.

Betreffende het argument van de steunouders dat het niet geven van dezelfde antwoorden door verzoekers te wijten was aan de spanning van het moment, slagen zij er niet in de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen te verklaren of te weerleggen. De Raad wijst er op dat iedere asielzoeker bloot staat aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren, doch dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om de vragen zo correct en volledig mogelijk te beantwoorden. Daarnaast wenst de Raad te benadrukken dat de gehoren werden afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar en dat verzoekers bijgestaan werden door hun voogd. De Raad stelt vast dat verzoekers, noch hun voogd tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal desbetreffend iets heeft gemeld.

Waar de steunouders er op wijzen dat het niet geven van dezelfde antwoorden door verzoekers te wijten was aan de woordkeuze van de tolk, dat verzoekers beweren dat in de verslagen antwoorden staan die zij niet hebben gegeven of dat die verkeerd geïnterpreteerd zijn, dat het toch mogelijk kan zijn dat de tolk hen niet zo goed begreep en een aantal dingen verkeerd heeft vertaald, stelt de Raad vooreerst vast dat zij zich beperken tot een louter algemeen, en gedeeltelijk hypothetisch betoog, zonder aan te tonen welke door verzoekers gegeven antwoorden, zoals vertaald door de tolk en neergeschreven in de gehoorverslagen, door verzoekers niet werden gegeven of door de tolk verkeerd werden geïnterpreteerd of vertaald. Zij beperken zich met andere woorden tot loutere beweringen en hypothesen die zij geenszins *in concreto* aantonen. Verzoekers tonen niet aan welke door de commissaris-generaal vastgestelde gebrekkige kennis of tegenstrijdige antwoorden van verzoekers zou kunnen verklaard worden door foutieve interpretaties of vertalingen. Voorts wijst de Raad er op dat uit de gehoorverslagen niet blijkt dat verzoekers melding hebben gemaakt van communicatieproblemen, hoewel in het begin van het gehoor verzoekers er op gewezen werd dat zij, indien zij iets niet begrijpen, het onmiddellijk moeten zeggen. Alsook blijkt uit de gehoorverslagen dat verzoekers, op de vraag of zij de tolk goed begrepen hadden, bevestigend antwoordden (gehoorverslag CGVS 15/15056, p. 3, gehoorverslag CGVS 15/15057, p. 3). Ook op het einde van het gehoor antwoordden verzoekers bevestigend op de vraag of zij alle vragen begrepen hebben alsook de tolk goed begrepen hebben (gehoorverslag CGVS 15/15056, p. 26, gehoorverslag CGVS 15/15057, p. 21). Het is dan ook niet ernstig te noemen dat verzoekers pas wanneer zij geconfronteerd worden met een negatieve beslissing, de kennis van de tolk in twijfel trekken. De Raad stelt ten slotte vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissingen dermate zijn dat ze niet kunnen worden verklaard door een verkeerde vertaling of onbegrip door de tolk.

Waar de steunouders van tweede verzoeker beweren dat verzoekers elkaar niet hebben tegengesproken, beperken zij zich tot een loutere bewering, doch weerleggen zij de concrete vaststellingen in de bestreden beslissingen niet. Waar zij stellen dat tweede verzoeker herhaaldelijk zei dat hij het ook allemaal niet meer zo goed weet, dat het lang geleden is en zo ver weg, beperken zij zich tot het herhalen van wat verzoeker reeds verklaarde tijdens het interview, doch weerleggen hiermee andermaal de concrete vaststellingen van de bestreden beslissingen niet.

Betreffende de opmerkingen dat herinneringen ophalen voor verzoekers moeilijk is erop wijzend dat zij hun ouders en familieleden verloren en daar liever niet meer aan denken; dat hen de tranen in de ogen kwamen bij het stellen van diepgaande vragen, dat het duidelijk is dat zij deze droeve passage in hun leven willen verdringen/vergeten, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissingen werd gesteld dat verzoekers geen zicht geven op hun familiale situatie en dat geen geloof kan worden gehecht aan hun asielrelaas. Waar de steunouders menen dat de niet doorleefde verklaringen van verzoekers voortvloeien uit het feit dat ze een traumatische ervaring hebben die ze willen verdringen, beperken zij zich tot een loutere algemene bewering die geenszins vermag de pertinente motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen of te ontcrachten. De Raad merkt op dat van een persoon die beweert een gegronde vrees voor vervolging te koesteren of een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij in staat is met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die de essentie van zijn asielrelaas uitmaken en die hij persoonlijk heeft meegemaakt coherente en duidelijke informatie te verschaffen, vermits kan verwacht worden dat deze feiten en

gebeurtenissen, ongeacht de traumatische of stressvolle ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Ten slotte worden de motieven van de bestreden beslissingen evenmin weerlegd of ontkracht door het louter stellen dat tweede verzoeker niet liegt over zijn afkomst, woonplaats en familiale toestand, dat hij niet terug kan naar zijn oom en verder geen familie heeft.

De Raad stelt vast dat de verklaringen van de steunouders grotendeels enkel de verklaringen van tweede verzoeker bevestigen. Het enkel bevestigen van de verklaringen van tweede verzoeker door zijn steunouders die hem pas in België leerden kennen, vermogen geenszins afbreuk te doen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoeker. De Raad stelt vast dat de steunouders zich verder beperken tot het ontkennen en vergoelijken van de motieven in de bestreden beslissingen en tot het omkeren of het louter niet eens zijn met de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Dergelijk verweer is echter niet van aard om de pertinente motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten.

2.13. Betreffende het aan de aanvullende nota gevoegde verslag van het gesprek met de oom B. op woensdag 31 augustus 2016, stelt de Raad vooreerst vast dat het verslag door geen enkele van de bij het telefoongesprek aanwezige partijen werd ondertekend. Voorts bevat het verslag interne tegenstrijdigheden. Immers staat in de inleiding te lezen dat de oom de eerste dagen van augustus per post documenten, een soort ID papier, heeft opgestuurd doch dat dit nooit is aangekomen. Uit het gesprek zelf van 31 augustus 2016 blijkt dan weer dat de oom antwoordt op de vraag of er documenten zijn van de kinderen zoals een soort ID *“Nee, ik heb geen enkele document, dit bestaat hier niet”*. De Raad wijst er op dat het gesprek met de oom van tweede verzoeker geen objectieve bewijswaarde heeft, gelet op voormelde opmerkingen en gelet op het feit dat het telefoongesprek een gesolliciteerd karakter heeft. Het verslag van het telefoongesprek vermag aldus geenszins aantonen dat verzoekers de waarheid spreken.

Waar er nog op gewezen wordt dat tweede verzoeker zo jong was en uitgeput door de zware reis van drie maanden en dat verzoekers veel honger en dorst hebben geleden en veel hoofdpijn en verdriet gehad hebben, zodat ze niet zo goed meer konden nadenken, dat tweede verzoeker niet alles heeft kunnen onthouden en niet heeft gelogen, dat hij echt niet meer wist dan hij heeft verteld, stelt de Raad vast dat zij er niet in slagen de concrete, pertinente vaststellingen in de bestreden beslissingen te weerleggen of te ontkrachten. Waar zij stellen dat twee verzoeker nog zo jong was, wordt gewezen op het gestelde in punt 2.11.4.3. Betreffende de opmerking dat zij veel verdriet hadden en niet meer goed konden nadenken, wijst de Raad op de desbetreffende uiteenzetting onder punt 2.12. Waar gesteld wordt dat tweede verzoeker zo uitgeput was door de zware reis van drie maanden en dat verzoekers veel honger en dorst hebben geleden en veel hoofdpijn en verdriet gehad hebben zodat ze niet meer goed konden nadenken, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers zijn aangekomen ten laatste op 16 juni 2015 en dat het gehoor op het Commissariaat-generaal plaatsvond één jaar later. De Raad wijst er ten slotte nog op dat van tweede verzoeker geenszins wordt verwacht dat hij alles onthouden heeft, doch wel, het weze herhaald, dat hij meer doorleefd kan vertellen over zijn regio van herkomst, dat hij meer concrete informatie kan geven en dat bepaalde plaatsnamen een belletje doen rinkelen. De Raad wijst er op dat zelfs van een persoon die geen scholing genoten heeft en jong is redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen die betrekking hebben op zijn onmiddellijke leefomgeving. Het argument dat tweede verzoeker echt niet meer wist dan hij heeft verteld kan dan ook niet worden aangenomen.

Betreffende het oordeel dat verzoekers benadeeld zijn doordat zij uit een arm, onderontwikkelde en geïsoleerde provincie komen en uit een familie van analfabeten, wijst de Raad er op dat rekening werd gehouden met het eventuele gebrek aan opleiding en het feit dat verzoekers mogelijks analfabeten waren, gelet op het feit dat de vragen betrekking hadden op elementaire kennis over de onmiddellijke leefomgeving en geen schoolse kennis vereisen, zodat niet dienstig kan gesteld worden dat zij hierdoor benadeeld zijn. Waar verzoekers nog voorhouden dat zij benadeeld werden doordat de twee jongens als één dossier werden beschouwd en dat zij als zij met een maand verschil, los van elkaar werden ondervraagd, zij misschien wel zouden worden geaccepteerd doch dat eerste verzoeker geweigerd werd doordat tweede verzoeker de vragen onvoldoende kon beantwoorden, beperken zij zich tot hypothetische beweringen. Bovendien gaan zij er aan voorbij dat de vaststellingen in de eerste bestreden beslissing niet enkel berusten op tegenstrijdige verklaringen van eerste en tweede verzoeker maar ook op de gebrekkige kennis van eerste verzoeker.

2.14. Betreffende de door verzoekers bij hun aanvullende nota gevoegde documentatie over kinderen en vluchtelingen, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekers in de aanvullende nota geenszins toelichten op welke wijze deze informatie de motieven van de bestreden beslissingen in een ander daglicht kan stellen. De informatie betreft vaststellingen over kinderen op de vlucht en hun leefomstandigheden alsook over de eerbiediging van de rechten van de kinderen die een asielaanvraag indienen in België, doch voormelde algemene informatie vermag geenszins de concrete pertinente vaststellingen van de bestreden beslissingen te weerleggen of ontkrachten.

2.15. Verzoekers maken, gelet op de bovenstaande vaststellingen, niet aannemelijk dat zij gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.16. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Aan verzoekers' Afghaanse nationaliteit wordt immers niet getwijfeld. Verzoekers maken echter niet aannemelijk dat zij afkomstig zijn uit het district Dahan-e Ghor in de provincie Baghlan, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet. Het is de taak van verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoekers geen elementen aanbrengen waarom zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen. Het louter verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en de provincie Baghlan en algemene rapporten volstaat hiertoe niet.

2.17. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantonen.

2.18. Verzoekers vragen *in fine* van hun verzoekschrift de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers geven verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissingen zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER